

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREŞTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
INCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA DATA DE 16.01.2019
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: LILIANA ION-CHIRIȚĂ
GREFIER: CAMELIA PÂRVAN

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul COTOROȘ MIRCEA NICOLAE în contradictoriu cu părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ, având ca obiect obligație de a face - daune morale.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns reclamantul COTOROȘ MIRCEA NICOLAE, reprezentat de avocați cu împuternicire avocațială aflată la dosar la fila 18, părățul DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL, prezent personal, părăta SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA, reprezentată de avocat Claudia Postelniceanu, cu împuternicire avocațială aflată la dosar la fila 133 și martorii Nelu Neacșu, Iulian Dragu și Daniel Befu propuși de părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează obiectul cererii, stadiul procesual și modalitatea îndeplinirii procedurii de citare, după care;

Apărătorul reclamantului menționează că reclamantul a renunțat la judecarea cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu părăta Riscograma S.R.L.

Tribunalul procedează la legitimarea reclamantului Cotoroș Mircea Nicolae, datele acestuia de identificare fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Reclamantul arată că renunță la judecarea cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu părăta Riscograma S.R.L.

Apărătorul părâtei S.A.R. învederează că la acest termen de judecată lipsește martora Simona Ernu care a fost încuiată pentru părătă. Arată că această martoră avea atribuții care țin doar de plăți și solicită înlocuirea acestui martor cu martorul Mihai Goțiu care era directorul editorial al părâtei și care poate fi citat în [REDACTAT]. Precizează că martora propusă inițial nu avea nimic relevant de spus despre cum ducerge o investigație.

Apărătorul reclamantului arată că se opune încuiințării înlocuirii martorei propuse de părătă întrucât acesta nu este un motiv temeinic pentru înlocuire. Precizează că la momentul în care părăta a propus-o pe martoră erau cunoscute competențele martorei.

Părățul Davidescu Lucian-Viorel menționează că lasă la aprecierea tribunalului soluția cu privire la cererea părâtei privind înlocuirea unuia dintre martorii propuși.

Apărătorul părâtei S.A.R. precizează că la momentul propunerii martorei Simona Ernu nu cunoștea care au fost atribuțiile acesteia.

Apărătorul reclamantului arată că pentru martorul nou propus la acest termen de judecată subzista la momentul primirii acțiunii calitatea de director editorial.

Apărătorul reclamantului invocă prevederile art.315 C.proc.civ. și arată că martorul nou propus de părătă la acest termen de judecată nu poate fi primit întrucât există legătură de interese.

Apărătorul părâtei S.A.R. menționează că nu există legătură de interese. Mai arată că are și un alt martor care poate fi propus.

Tribunalul, deliberând, respinge cererea părâtei S.A.R. privind înlocuirea martorului Simona Ernu având în vedere că cererea nu se încadrează în condițiile prevăzute de art.311 alin.2 C.proc.civ. care prevăd expres cazurile în care martorul poate fi înlocuit, pe de o parte, iar pe de altă parte cererea nu a fost făcută nici cu respectarea alin. 2 din art.311 C.proc.civ., respectiv în termen de 5 zile de la încuviințare sub sancțiunea decăderii din probă.

Apărătorul părâtei S.A.R. arată că renunță la audierea martorului Simona Ernu.

Apărătorul reclamantului menționează că a pregătit interogatoriul pentru a fi luat părâtului Davidescu Lucian-Viorel și îl depune la dosarul cauzei. Arată că și părâtului Davidescu Lucian-Viorel i-a fost încuviințată proba cu interogatoriul reclamantului.

Tribunalul, verificând încheierea de ședință de la termenul de judecată de probe, constată că și părâtului Davidescu Lucian-Viorel i-a fost încuviințată proba cu interogatoriul reclamantului.

Tribunalul constată că au fost încuviințate 10 întrebări pentru a fi adresate în cadrul interogatoriului încuviințat părâtei S.A.R. pentru a fi luat reclamantului.

Apărătorul părâtei S.A.R. arată că renunță la întrebările nr.1-3 și la ultima întrebare din interogatoriul propus spre a fi luat reclamantului.

Tribunalul ia act că părâta S.A.R. renunță la întrebările nr.1-3 și la ultima întrebare din interogatoriul propus spre a fi luat reclamantului.

Tribunalul procedează la administrarea probei cu interogatoriul propus de părâta S.A.R. pentru a fi luat reclamantului.

Tribunalul pune în vedere părâtului Davidescu Lucian-Viorel să depună la dosarul cauzei interogatoriul formulat în scris pentru a fi luat reclamantului.

Părâtul Davidescu Lucian-Viorel depune la dosar o listă cu întrebări pentru martori.

Apărătorul reclamantului solicită decăderea părâtului Davidescu Lucian-Viorel din probă cu interogatoriul încuviințat întrucât nu l-a formulat în scris.

Tribunalul restituie părâtului Davidescu Lucian-Viorel lista cu întrebări depusă la dosar având în vedere că acestea nu îmbracă forma interogatoriului prevăzut de lege.

Părâtul Davidescu Lucian-Viorel menționează că întrebările pe care île va adresa reclamantului se regăsesc în foaia prezentată.

Tribunalul pune în vedere reclamantului să răspundă la întrebările din interogatoriul propus de părâta S.A.R.

Apărătorul reclamantului solicită respingerea întrebării nr.5 din interogatoriul întrucât nu privește fapte personale ale reclamantului.

Tribunalul respinge întrebarea nr.5 (conform numerotării inițiale) din interogatoriul formulat de părâta S.A.R. întrucât nu se referă la fapte personale ale reclamantului.

Apărătorul părâtei S.A.R. menționează că a trimis interogatoriul către reclamant acum o lună de zile la cabinetul de avocatură pentru ca reclamant să răspundă în mod concret la întrebările din interogatori.

Apărătorul părâtei S.A.R. arată că reclamantul este născut în anul 1980 și că a spus că are o experiență de 20 de ani.

Reclamantul precizează că s-a referit la studii și experiență.

Apărătorul reclamantului depune la dosarul cauzei interogatoriul formulat de reclamant pentru a fi luat părâtului Davidescu Lucian-Viorel și comunică un exemplar al acestuia și părâtului.

Părâtul Davidescu Lucian-Viorel răspunde la interogatoriul formulat de reclamant.

Apărătorul reclamantului arată că față de răspunsurile părâtului Davidescu Lucian-Viorel la interogatoriul înțelege să depună la dosarul cauzei înscrisuri reprezentate de un articol publicat de Dragoș Rîșcanu care urma să fie propus de părâți ca martor în cauză. Mai depune la dosar și alte înscrisuri și comunică și părților adverse câte un exemplar din înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Apărătorul pârâtei S.A.R. solicită să i se pună în vedere reclamantului să depună la dosar traducerea înscrisurilor care au fost depuse în altă limbă.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel depune la dosarul cauzei interogatoriul formulat pentru a fi luat reclamantului.

Reclamantul Cotoroș Mircea Nicolae răspunde la interogatoriul formulat de pârâtul Davidescu Lucian-Viorel.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel arată că renunță la întrebarea nr.10 din interogatoriul formulat.

Apărătorul pârâtei S.A.R. menționează că avocatul reclamantului i-a comunicat și înscrisuri care nu sunt traduse din limba engleză și care se referă la CEO, ori reclamantul nu este CEO.

Tribunalul aduce la cunoștința apărătorului pârâtei S.A.R. că primește la dosar înscrisurile depuse de apărătorul reclamantului urmând ca relevanța acestor înscrisuri să fie apreciată pe fondul cauzei.

Pârâjii, având pe rând cuvântul, menționează că nu au alte înscrisuri de depus la dosar.

Tribunalul procedează la audierea martorului Neacșu Nelu propus de reclamant în vederea audierii, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

Apărătorul reclamantului solicită să se verifice dacă nu cumva pârâtul Davidescu Lucian-Viorel înregistrează ședința de judecată.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel susține că nu înregistrează ședința de judecată, ci căuta lista de întrebări pregătite pentru martorul Neacșu Nelu.

Apărătorul reclamantului arată că pentru a dovedi impactul pe care l-au avut articolele asupra reclamantului a fost solicitată încuiuvițarea celui de al doilea martor.

Tribunalul procedează la audierea martorului Dragu Iulian propus de reclamant în vederea audierii, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

Tribunalul procedează la audierea martorului Befu Daniel propus de pârâtă în vederea audierii, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

Apărătorul pârâtei S.A.R. arată că ar trebui să fie depuse în limba română înscrisurile depuse de reclamant la dosar întrucât în aceste înscrisuri se vorbește de reputația unui CEO, iar reclamantul nu este CEO. Mai arată că poate depune înscrisuri referitoare la hackerul menționat de martor. Precizează că va depune la dosar note de ședință.

Apărătorul reclamantului și apărătorul pârâtei S.A.R., având pe rând cuvântul, menționează că nu au alte cereri de formulat.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel arată că la termenul de probe a invocat excepția prescripției care a fost unită cu fondul cauzei.

Apărătorul reclamantului depune la dosarul cauzei dovada cheltuielilor de judecată reprezentate de onorariul avocatului în quantum de 4486,31 lei și cele reprezentate de deplasarea din Belgia a martorului. Arată că a depus la dosar cheltuielile de judecată efectuate până în prezent și că vor mai exista și cheltuielile de întors ale martorului, iar toate aceste cheltuieli sunt în jur de 850 euro.

Tribunalul ia act că apărătorul reclamantului a indicat valoarea cheltuielilor de judecată solicitate ca fiind de 4486,31 lei pentru onorariul de avocat și aproximativ 850 euro pentru deplasarea martorului.

Apărătorul reclamantului precizează că în încheierea de ședință anterioară s-a menționat că excepția prescripției dreptului material la acțiune a fost unită cu administrarea probelor.

Pârțile, având pe rând cuvântul, arată că nu au alte cereri de formulat.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, tribunalul constată închise dezbatările și acordă cuvântul pe excepția prescripției dreptului material la acțiune, precum și pe fondul cauzei, aceasta fiind în stare de judecată.

Apărătorul reclamantului solicită ca tribunalul să îi permită reclamantului să formuleze concluzii orale și personal pentru ca instanța să aprecieze asupra prejudiciului pe care l-a resimțit reclamantul.

Tribunalul aduce la cunoștința părților că urmează ca pronunțarea în acest dosar să fie amânată pentru data de 23.01.2019 când soluția instanței va fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței și pune în vedere părților să pună concluzii succinte având în vedere ora înaintată la care ne aflăm urmare a administrării probatorului la acest termen de judecată.

Apărătorul reclamantului solicită admiterea cererii de chemare în judecată, obligarea părților la retragerea articolelor defăimătoare și obligarea acestora la repararea integrală a prejudiciului moral prin plata unor daune morale în cuantum de 100.000 euro. Solicită să se observe că faptele părților de publicare a unor articole defăimătoare cunoscând că ele sunt false și refuzul de a le retracta depășesc cu mult limitele libertății de exprimare și reprezentă o încălcare flagrantă, gravă a drepturilor reclamantului la onoare, demnitate și reputație. Susține că în cauză sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale astfel cum rezultă din întreg probatorul administrat. Cu privire la fapta ilicită, menționează că jurisprudența obligatorie a CEDO a reținut criteriile care trebuie analizate de instanțele naționale pentru a justifica dacă ne aflăm sau nu în situația încălcării dreptului la viață privată și s-a reținut că în cadrul unor articole de presă care fac referire la săvârșirea unor fapte de către persoane determinate este imperios necesar să existe o baza factuală solidă, reală, care să poată fi verificată din surse credibile. Precizează că în cazul de față nu există la baza articolelor defăimătoare o astfel de bază factuală, reală și solidă. Menționează că din probele administrative rezultă că această pretinsă sursă a corespondenței, această corespondență dintre Nelu Neacșu și George Maior pe care părățul Davidescu Lucian-Viorel se presupune că a obținut-o de la hackerul Guccifer, care la rândul său ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a căsuței de e-mail a domnului George Maior, nu a existat astfel cum rezultă din declarația autentificată a domnului Nelu Neacșu pe care acesta a dat-o pe proprie răspundere sub sancțiunea prevăzută de lege pentru falsul în declarații, acesta arătând că nu a făcut niciodată astfel de afirmații, declarația lui fiind dublată de depozitia în fața instanței dată la acest termen de judecată. Arată că la toate acestea se adaugă și răspunsul funcționarului european pretins mituit, domnul Karel De Vriendt, depus de părățul Davidescu Lucian-Viorel la dosar, în care arată că nu a existat nicio tentativă de mituire. Precizează că aceste dovezi nu au fost considerate suficiente și au fost ignorate de către părăți. În ceea ce privește excepția prescripției dreptului material la acțiune, solicită respingerea excepției având în vedere că a fost investită instanța cu două capete de cerere: prima cerere are ca obiect repararea nepatrimonială a prejudiciului moral – obligarea părților la retractarea articolelor, cerere care este imprescriptibilă, astfel că excepția se impune a fi respinsă. Cât privește al doilea capăt de cerere – obligarea la plata unor daune morale, arată că este într-adevăr o cerere prescriptibilă, dar că trebuie avută în vedere natura prejudiciului suferit, nefiind vorba de un prejudiciu static, ci de un prejudiciu dinamic, care există de la momentul publicării articolelor și care va exista câtă vreme articolele vor exista în spațiul public. Precizează că este vorba de un prejudiciu care crește cu fiecare accesare a articolelor care se pot găsi foarte ușor pe orice motor de căutare. Face referire la jurisprudența ICCJ care spune că atunci când vorbim de un prejudiciu continuu nu se poate considera împlinit termenul de prescripție la trecerea a trei ani de când a început să se săvârșească fapta ilicită.

Tribunalul constată că în timpul în care apărătorul reclamantului a pus concluzii pe fond martorul Befu Daniel a făcut completări pe declarația consemnată și dispune printarea din nou a declarației martorului Befu Daniel după efectuarea modificărilor care sunt aduse la cunoștința tuturor părților și care țin de precizări cu privire la sensul celor arătate de el în cuprinsul declarației.

Apărătorul reclamantului solicită acordarea cheltuielilor de judecată reprezentate de onorariul de avocat, de taxa judiciară de timbru și cele reprezentate de cheltuielile efectuate de martor cu deplasarea.

Reclamantul, personal, arată că respectă și iubește libertatea, fie ea și de exprimare, dar nu dusă la nivelul în care sacrifici cariere, oameni, persoane, de dragul unor ambiții sau idealuri care nu au un temei factual. Menționează că s-a vorbit această perioadă despre protejarea celor care pot contribui la această țară, despre cei care au studiat în afara țării să se întoarcă în țară. Precizează că s-a întors în țară după o carieră de studii universitare și postuniversitare de șase ani, activând pentru instituții cu credibilitate la nivel european. Arată că are trei copii. Mai arată că suferința produsă a fost permanentă, care se diseminează constant în toate mediile. Susține că îi este frică pentru viitorul copiilor, pentru el, pentru familia lui. Precizează că sunt articole pe baza articolului pârâtului Davidescu Lucian-Viorel în sensul că acești oameni ar trebui să fie bătuți în stradă. Susține că nivelul de suferință este enorm și nu îl dorește nimănui.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel solicită respingerea acțiunii. Solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune. Arată că a fost respinsă cealaltă excepție cu privire la Riscograma. Consideră că S.A.R. nu are calitate procesuală în acest dosar. Menționează că se încearcă o prelungire a termenului de prescripție. Mai arată că articolul publicat de domnul Befu a fost în anul 2016. Precizează că i s-a cerut să retragă articolul scris când nu se afla acolo și nu are calitatea de a retrage articole scrise de altcineva în altă perioadă.

Apărătorul pârâtelei S.A.R. solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune având în vedere că s-a împlinit termenul. Susține că reclamantul nu a făcut dovada prejudiciului moral, nu a fost capabil să indice concret ce prejudicii morale, patrimoniale a suferit, ci a invocat trauma pe care a suferit-o și pe care a suferit-o, fără a o materializa în vreun fel. Arată că a urmărit CV-ul reclamantului care s-a prezentat ca un profesionist desăvârșit. Precizează că nu înțelege de ce reclamantul nu și-a găsit un loc de muncă, nu a făcut dovada că a plecat de la ultimul loc de muncă din cauza scandalului generat de articol. Susține că nu există nicio legătură de cauzalitate între articolul publicat de Davidescu Lucian-Viorel și Befu Daniel și ceea ce a susținut reclamantul. Precizează că reclamantul este o rotiță, insignifiantă dintr-un angrenaj mai mare care nu îl privește pe el. Arată că nu s-a indicat care a fost fapta ilicită, nu s-a dovedit că este vorba de știri false. Susține pe fondul cauzei respingerea acțiunii ca inadmisibilă, nesusținută, nedovedită. Solicită respingerea cheltuielilor de judecată referitoare la transportul martorului solicitate de reclamant care nu sunt eligibile, nu se justifică. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Pârâtul Davidescu Lucian-Viorel arată că nu solicită cheltuieli de judecată.

Apărătorul pârâtelei S.A.R. menționează că toată jurisprudența CEDO, dar și jurisprudența noastră au tras linia de demarcație între vătămarea vieții private, a imaginii, a credibilității, de interesul public. Susține că jurnaliștii sunt protejați de interesul public care în cauză a fost dovedit. Arată că este vorba de fapte de corupție sau presupuse fapte de corupție. Precizează că nu se vorbește de viață privată a reclamantului, nici de demnitatea lui, nu a auzit nimeni de el, nu știe nimeni cine este, nu el este interesul public în cauză.

Apărătorul reclamantului solicită ca în aceste condiții pârâții să retragă numele reclamantului din articole.

Apărătorul reclamantului depune la dosarul cauzei și alte înscrișuri referitoare la cheltuielile de transport efectuate de martor.

Apărătorul pârâtelei S.A.R. solicită respingerea cererii reclamantului privind cheltuielile de judecată cu transportul martorului întrucât sunt neeligibile.

Apărătorul reclamantului arată că martorul a venit din Belgia.

Apărătorul pârâtelei S.A.R. precizează că este irelevant de unde vine martorul.

Tribunalul reține dosarul în pronunțare.

TRIBUNALUL

Pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, va amâna pronunțarea, sens în care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 23.01.2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică, azi, 16.01.2019.

PREȘEDINTE
Liliana Ion – Chiriță

GREFIER
Camelia Pârvan

DOSAR NR.19359/3/2018

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
INCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA DATA DE 23.01.2019
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: LILIANA ION-CHIRIȚĂ
GREFIER: CAMELIA PÂRVAN

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul COTOROȘ MIRCEA NICOLAE în contradictoriu cu părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ, având ca obiect obligație de a face - daune morale.

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea, sens în care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 06.02.2019.

Pronunțată azi, 23.01.2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Liliana Ion – Chiriță

GREFIER
Camelia Pârvan

**ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREŞTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
INCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA DATA DE 06.02.2019
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: LILIANA ION-CHIRIȚĂ
GREFIER: CAMELIA PÂRVAN**

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul COTOROȘ MIRCEA NICOLAE în contradictoriu cu părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ, având ca obiect obligație de a face - daune morale.

TRIBUNALUL

În aceeași compunere și pentru aceleași considerente, va amâna pronunțarea, sens în care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 13.02.2019.

Pronunțată azi, 06.02.2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Liliana Ion – Chiriță

GREFIER
Camelia Pârvan

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREŞTI SECTIA A IV-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 250
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA DATA DE 13.02.2019
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: LILIANA ION-CHIRIȚĂ
GREFIER: CAMELIA PÂRVAN

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul COTOROŞ MIRCEA NICOLAE în contradictoriu cu părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ, având ca obiect obligație de a face - daune morale.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 16.01.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 23.01.2019, dată la care, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 06.02.2019 și respectiv 13.02.2019 când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de fata:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a IV-a Civilă la data de 07.06.2018, sub nr. de dosar 19359/3/2018 reclamantul COTOROŞ MIRCEA NICOLAE a chemat în judecată părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL, RISCOGRAMA SRL și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța în cauză să se dispună: obligarea părților la retragerea articolelor vătămătoare referitoare la reclamant, respectiv: articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 25.01.2014, intitulat «Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani ca firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi», articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 28.01.2014, intitulat "Apărăți-l pe Nelu Neacșu", articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 27.01.2014 intitulat "Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță", articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat "Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II)", obligarea în solidar a părților la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat reclamantului prin articolele de presă defăimătoare mai sus menționate; obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată cauzate reclamantului de soluționarea prezentei cauze, astfel cum acestea vor fi dovedite până la închiderea dezbaterilor.

Pentru a dispune în sensul celor solicitate anterior, s-a solicitat a se avea în vedere următoarele argumente:

Precizări prealabile cu privire la persoana reclamantului - cu titlu prealabil, pentru ca Instanță să aibă o imagine mai clară asupra împrejurărilor de fapt, se impune efectuarea unor precizări cu privire la persoana reclamantului.

Astfel menționează faptul că reclamantul este absolvent al unor studii superioare în economie, profilul său profesional fiind construit pe parcursul a 12 ani de carieră internațională,

dintre care 8 ani în poziții de management, activând în cadrul unor instituții de renume precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian Veneto și, nu în ultimul rând, în cadrul companiei Deloitte.

În prezent, reclamantul ocupă funcția de administrator în cadrul propriei companii de consultanță (PataraAdvisory Services S.R.L.), specializată în furnizarea de servicii de asistență tehnică în vederea întăririi capacitatei instituționale pentru entitățile publice și de dezvoltare a companiilor private prin utilizarea finanțărilor nerambursabile comunitare.

Nu în ultimul rând, menționează faptul că reclamantului nu a fost, nu este o persoană publică și nu este implicat în activități de natură politică.

Descrierea situației de fapt - la data de 25 ianuarie 2014, pârâtul Lucian Davidescu a publicat pe site-ul www.riscograma.ro articolul intitulat Dezvăluirile lui Guccifer: "Şeful SRI ştia de patru ani ca firma lui Ghiță, a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi". (Anexa 1).

În cadrul acestui articol, autorul susținea, în mod total neîntemeiat și nefondat, că numitul Nelu Neacșu, în cadrul unei pretinse corespondențe electronice de natură privată purtată în anul 2012 cu numitul George Maior, director al Serviciului Român de Informații la acea vreme, ar fi lansat o serie de acuzații referitoare la o presupusă tentativă de mituire a unui oficial european de către reclamant. La acel moment, reclamantul exercita funcția de manager al biroului de la Bruxelles al societății Teamnet International S.R.L.

În cadrul acestei pretinse corespondențe publicate de pârât se susțineau următoarele: ieri a avut o întâlnire interesantă cu Mircea și aflat care este sistemul de lucru. Astfel; va încerca să-l atragă de partea sa pe Ben Hauschildt, subalternul lui De Vrientși dacă va fi cazul îl va motiva suplimentar financiar. Când l-a întrebat cum se procedea că zis că are mâna liberă de până la maxim 5.000 de euro, iar dacă suma cerută depășește acest barem se va deplasa la Bruxelles Bogdan Badiu, directorul general al Teamnet România și va rezolva problema. Cert este că cei de la Teamnet doresc să aplique același sistem bazat pe șpăgi din România și la Comisia Europeană.

De asemenea, tot în cadrul articolului, autorul menționează că ar fi obținut această pretinsă corespondență electronică de la numitul Lazăr Marcel Lehel, auto-intitulat în mediul online Guccifer (în continuare „Guccifer”), care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a numitul George Maior.

Se impune să menționeze încă de pe acum că Guccifer a fost condamnat definitiv la executarea unei pedepse cu închisoarea, pentru săvârșirea infracțiunilor de acces ilegal la un sistem informatic și alterarea integrității datelor informative. (Anexa 2)

Deosebit de important de menționat este și faptul că între persoanele vătămate ca urmare a infracțiunilor săvârșite de Guccifer se regăsește chiar domnul George Maior, prin adresa de email la care pârâtul menționează că a primit pretinsa comunicare electronică de la Guccifer.

Ulterior publicării articolului la care fac trimitere, respectiv la data de 27.01.2014, reclamantul l-a contactat pe pârâtul Lucian Davidescu, pentru a-i demonstra că pretinsa corespondență publicată de dumnealui nu este reală și că acuzele menționate în articol cu privire la persoana sa sunt lipsite de orice temei.

În acest sens, i-a transmis pârâtului Declarația autentificată sub nr. 387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei, prin care numitul Nelu Neacsu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant. (Anexa 3)

Deși din cuprinsul declarației autentice a numitul Nelu Neacșu rezulta fără putință de tăgadă că informațiile prezentate, analizate și interpretate distorsionat sub forma unor acuze la adresa reclamantului sunt false, pârâtul nu a dat curs solicitării reclamantului de a retrage articolul defaimător.

Dimpotrivă, ulterior momentului la care am demonstrat fără dubiu că pretinsa bază factuală a articolelui este falsă, pârâtul a preluat aceeași informații eronate și le-a publicat în cadrul mai multor articole și pe platforma www.romaniacurata.ro, deținută de SAR, la care pârâtul deține funcția de coordonator editorial, fapt ce face, în mod evident, dovada relevi sale credințe. (Anexele 4 și 5).

Mai mult decât atât, pârâtul a publicat un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro în cuprinsul căruia a lansat o nouă serie de acuzații lipsite de fundament la adresa reclamantului, susținând totodată că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autentificată (Anexa 6).

Ulterior publicării acestor articole, reclamantul a solicitat în nenumărate rânduri retragerea articolelor defăimătoare, atât pârâtului Lucian Davidescu (Anexa 7), cât și deținătorului platformei www.romaniacurata.ro (Anexa 8), apelând la profesionalismul de care aceste persoane ar trebui să dea dovadă în virtutea profesiei lor.

Toate solicitările reclamantului însotite de probe incontestabile care dovedesc caracterul defăimător al acuzațiilor, au rămas însă fără niciun rezultat.

În tot acest timp, articolele publicate de pârâți i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul și, ulterior, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie.

Mai mult, articolele publicate de pârâți au fost preluate succesiv, începând cu anul 2014 și până în prezent, de diverse alte publicații online (i.e. www.romanialibera.ro, www.curierul.ro, www.jurnalul-manipularii.blogspot.ro, www.portalulrevolutiei.ro, www.coruptia.ro), fapt ce a fost de natură să accentueze prejudiciul suferit de reclamant. (Anexa 9)

Într-o ultimă încercare de soluționare amiabilă a diferendului, la data de 30.04.2018, reclamantul a transmis o notificare către pârâți, prin care le-a solicitat încă o dată retragerea articolelor defăimătoare (Anexa 10).

În ceea ce privește pârâtul Lucian Davidescu, acesta a răspuns în mod public, prin postarea unui comentariu, atât pe pagina sa de facebook, cât și pe pagina de facebook a platformei Riscograma, răspuns care este de natură să dovedească, încă o dată, reaua-credință a acestui pârât (Anexa 11).

În ceea ce privește pârâta SAR, aceasta a recunoscut, prin reprezentanții săi (i.e. dna. Anca Harasim - membru în Consiliul Director), caracterul defăimător al articolelor, însă nu a dat curs solicitării reclamantului în sensul retragerii acestora, motivat de faptul că diferendul reclamantului cu Lucian Davidescu a început încă dinainte ca acesta să colaboreze cu România Curată (Anexa 12).

Având în vedere răspunsul pârâtilor la solicitările reclamantului, precum și faptul că articolele publicate de aceștia continuă să îi cauzeze un prejudiciu imens, atât material, cât și moral, reclamantul a decis formularea prezentei cereri.

În Drept, în conformitate cu prevederile art. 1.349 din Codul Civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

Astfel cum va arăta în continuare, în speță sunt îndeplinite toate condițiile răspunderii civile delictuale, astfel că în sarcina pârâtilor se naște obligația reparării integrale a prejudiciului suferit de reclamant.

Fapta ilicită - cadrul normativ incident-dreptul la viață privată este reglementat atât la nivel național (art. 26 din Constituția României, art. 58, art. 71 și urm. din Codul civil), cât și la nivel european (art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului („CEDO”)).

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 72 din Codul civil, „(1) orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consumămantul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”

De asemenea, dispozițiile art. 71 alin. (3) din Codul civil stabilesc următoarele: este, de asemenea, interzisă utilizarea în orice mod, a corespondenței, manuscriselor sau a altor documente personale, precum și a informațiilor din viața privată a unei persoane, fără acordul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.”

Nu în ultimul rând, potrivit art. 8 CEDO, „orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului sau și a corespondenței sale”

În ceea ce privește libertatea de exprimare, atât reglementarea națională (art. 30 alin. (6) din Constituție), cât și reglementarea supranatională (art. 10 din CEDO) cuprind dispoziții referitoare la limitele în care aceasta se poate exprima.

Astfel, art. 30 alin. (6) din Constituție prevede că: Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. Acest text reprezintă de fapt aplicarea principiului general stabilit tot prin Legea fundamentală, potrivit căruia „cetățenii români, cetățenii străini și apatizii trebuie să-si exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-cerință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți” (art. 57 din Constituție).

De asemenea, art. 10 paragraful 2 din CEDO stabilește că libertatea de exprimare nu este o libertate absolută, exercitarea acesteia comportând o serie de „îndatoriri și responsabilități”, putând fi supusă unor „condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie masuri necesare, într-o societate democratică”, una dintre aceste limitări fiind justificată de protecția reputației sau a drepturilor altora”.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește limitele libertății de exprimare și principiile de etică ziaristică, se impune a fi amintite o serie de reglementări adoptate atât la nivelul UE, cât și pe plan intern.

Dintre acestea, amintește Rezoluția nr. 1003/1993 adoptată de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei la 1 iulie 1993, cu privire la etica ziaristică. Dintre principiile enunțate în cuprinsul acestei reglementări, amintim:, pct. 4: „Stirile trebuie difuzate cu respectarea adevărului, după ce au fost efectuate verificările de rigoare, prezentarea, descrierea sau narativă fiind făcute într-un mod imparțial.” „ 21. Prin urmare, ziaristica nu trebuie să denatureze informația adevărată, imparțială și opiniile oneste, nici să le exploateze în scopuri proprii, într-o încercare de a crea sau modela opinia publică, deoarece legitimitatea sa se bazează pe respectul efectiv al dreptului fundamental al cetățenilor la informație, ca parte a respectului pentru valorile democratice, în acest sens, legitimitatea ziaristicii investigative depinde de adevărul și corectitudinea în formăției și a opiniilor exprimate și este incompatibilă cu campaniile ziaristice organizate pornind de la poziții prestabilite și interese particulare.”“ 22. În redactarea informațiilor și a opiniilor, ziaristii trebuie să respecte principiul prezumției de nevinovăție. în mod special în cazurile care sunt în curs de judecată, și să se abțină de la formularea de verdicte.” „ 25. În ziaristică scopul nu scuză mijloacele; informația trebuie obținută prin mijloace legale și etice. ” „26. La cererea persoanelor interesate, mijloacele de informare în masă trebuie să rectifice: prin mijloace informative adecvate, automat și urgent, furnizând toate în formățile și opiniile care s-au dovedit false sau eronate. Legislația națională trebuie să prevadă sancțiuni adecvate și acolo unde este cazul, despăgubiri.”

Înămăsură, Codul Deontologic al Jurnalistului elaborat de Convenția Organizațiilor de Media prevede, la art. 1.3, că „jurnalistul este dator să exprime opinii pe o bază factuală în relatarea faptelor și a opiniilor, jurnalistul va acționa cu bună-cerință”.

În același sens, Codul Deontologic al Ziaristului adoptat de Clubul Roman de Presă stabilește că „ziaristul poate da publicitatea numai în formățile de a căror veridicitate este sigură, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile.

Aplicarea aspectelor teoretice la situația de fapt-în jurisprudență sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ("Curtea") a făcut în mod constant distincția dintre fapte și judecăți de valoare. Astfel, în privința primei categorii, în situația în care un articol de presă face referire la săvârșirea unor fapte de către anumite persoane determinate, pentru ca acesta să poată fi considerat în limitele libertății de exprimare, este imperios necesar să existe o bază factuală solidă, care să provină din surse credibile și care pot fi verificate ulterior (cauza Cumpăna și Mazăre c. României, par, 101, cauza Lesnik c. Slovaciei, par. 57)

De asemenea, în practica sa constantă, Curtea a precizat în mod clar că libertatea de exprimare, în temeiul dispozițiilor art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nu acoperă sub nicio formă informația falsă, minciuna intenționată și chiar eroarea din neglijentă.

Prin urmare, conform jurisprudenței obligatorii a Curții, o prezentare deformată a realității, lipsită de orice bază reală nu este protejată de art. 10 din Convenție (cauza Constantinescu c. României, par. 73, cauza Petrina c. României, par, 48),

Mai mult, conform jurisprudenței Curții, dacă este vorba despre informații atribuite unor terți se impune o și mai mare rigoare și prudentă deosebită înainte de publicare (cauza Stângii c. României)

Aplicând aspectele statuate de Curte la situația de fapt din speță, se solicita instanței să constate că părății nu au furnizat o bază factuală reală pentru articolele publicate, astfel că faptele acestora au un vădit caracter ilicit, nefiind protejate de art. 10 CEDO.

Astfel, în cadrul articolelor criticate, părățul invocă drept sursă a informațiilor sale o pretinsă corespondență electronică pe care susține că ar fi obținut de la Gacclfer, care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a domnului George Maior.

Or, această pretinsă corespondență nu poate fi considerată în niciun caz ca reprezentând o bază factuală reală, având în vedere cel puțin următoarele considerente: pretinsa corespondență dintre numitul Nelu Neacșu și George Maior nu a existat, fapt dovedit de reclamant fără putință de tăgadă prin declarația autentică prin care numitul Nelu Neacșu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată, în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant.

Sursa acestei pretinse corespondente nu este una credibilă. Mai exact, părățul Lucian Davidescu susține că ar fi obținut această corespondență de la Guccifer, care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a domnului George Maior.

Or, în condițiile în care Guccifer a fost condamnat definitiv săvârșirea infracțiunii de alterare a integrității datelor informative, este evident că orice informații pretins obținute de la acesta, dovedite în cadrul dosarului penal ca fiind denaturate și alterate nu pot avea, sub nicio formă caracter credibil.

Sursa invocată de către autorul articolului este ilicită. Nu în ultimul rând, trebuie menționat și faptul că, în conformitate cu dispozițiile legale mai sus citate (art. 71 alin. (3) Cod civil, pct. 25 din Rezoluția nr. 1003/1993), orice informație trebuie să fie obținută prin mijloace legale și etice. Or, în măsura în care instanța ar considera că informațiile pe care părățul susține că le-ar fi obținut pe cale ilicită ar trebui să fie publice, ar însemna că le-ar valida și că le-ar conferi un caracter licit, ceea ce ar contraveni nu numai dispozițiilor referitoare la protecția vieții private, cât și hotărârii definitive de condamnare a lui Guccifer.

Prin urmare, părățul nu a furnizat o bază reală pentru articolele sale, ci, dimpotrivă, a preluat informații dovedite ca fiind false, informații obținute ilicit, de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date.

Mai mult decât atât, nu numai că părățul și-a nesocotit obligația de a furniza o bază factuală reală, dar a nesocotit și principiile de etică jurnalistică în conformitate cu care ar fi trebuit să publice numai informațiile de a căror veridicitate este sigură, după ce în prealabil le-a

verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile. Or, această conduită a părâțului este de natură a-i atrage răspunderea civilă pentru prejudiciul moral și material cauzat reclamantului.

În acest sens, într-o cauză similară, Curtea a statuat următoarele: „în condițiile în care acuzațiile aduse de un jurnalist nu sunt simple judecăți de valoare, ci constituie fapte materiale a căror existență trebuie dovedită, jurnalistul nu a verificat cu diligență informațiile pe care le-a publicat, iar afirmațiile sunt defăimătoare și vizează distrugerea credibilității altei persoane, decizia de condamnare a jurnalistului reprezintă o ingerință a dreptului său la libera exprimare, dar care este prevăzută de lege și necesară într-o societate democratică, în care indivizii au nu doar drepturi, ci și responsabilități, îndeosebi atunci când ele vizează aflarea adevărului, dar și respectarea demnității altei persoane” (Anexa 13).

În dreptul național, plecând de la jurisprudența obligatorie a Curții Europene, instanțele române au reținut în mod constant că neîndeplinirea obligației de a furniza o bază factuală constituie o faptă ilicită de natură a atrage răspundere civilă atât a jurnalistului, cât și a ziarului (Anexa 14). Astfel, amintim o cauză a înaltei Curți de Casație și Justiție în care s-au statuat următoarele: „fapta jurnalistului de a publica o serie de articole care cuprind afirmații la adresa unei persoane, afirmații care nu reprezintă judecăți de valoare de natură a se circumscrie libertății de exprimare, ci fapte de natură a afecta viața privată, respectiv dreptul la reputație și la demnitate al unei persoane și care fi trebuit fundamentate pe o bază factuală precisă, fiabilă, solidă și care, totodată, ar fi impus diligențe speciale din partea autorului articolului în a verifica realitatea faptelor relatate constituie o faptă ilicită de natură a cauzei persoanei un evident prejudiciu moral, prin atingerea adusă imaginii și reputației sale (Anexa 15).

De asemenea, într-o altă cauză, Curtea de Apel București a reținut că „existența interesului public al unei dezbateri nu justifică afirmațiile fără nicio bază factuală credibilă, care impută fapte extrem de grave și ilegale”. (Anexa 16)

Revenind la speța dedusă judecății, nu numai că părâțul a încălcăt obligația de furniza o bază factuală, dar nu a respectat nici obligația potrivit căreia mijloacele de informare în masă trebuie să rectifice; prin mijloace informative adecvate, automat și urgent, furnizând toate informațiile și opiniile care s-au dovedit false sau eronate (pct. 26 din Rezoluția 1003/1993).

Astfel, părâțul avea obligația ca, de îndată ce reclamantul i-a furnizat probe incontestabile din care rezultă caracter fals al informațiilor publicat să retragă, fără întârziere, aceste informații în speță, părâțul nu a procedat iar retragerea informațiilor eronate, ci, dimpotrivă, a continuat să răspândească informații despre al căror conținut știa că este fals.

Procedând de această manieră, publicând în mod deliberat informații false, părâțul încalcă nu numai dreptul la onorare, demnitate și reputație al reclamantului, ci și dreptul fundamental al cetățenilor la informație. S-a solicitat instanței să cenzureze ferm această conduită a părâțului, în contextul în care legitimitatea ziaristică depinde de adevărul și corectitudinea informației (pct. 21 din Rezoluția 1003/1993), iar monitorizarea respectării eticei jurnalistiche are o importanță semnificativă, pentru a putea distinge informațiile veridice de cele prin care doar se caută senzaționalul (CEDO, cauza Stoll c. Elveției, par. 104).

Nu în ultimul rând, în jurisprudența CEDO s-a reținut că stilul jurnalistic și modalitatea de abordare a temei reprezentă criterii ce pot fi luate în vedere pentru a stabili dacă jurnalistul s-a încadrat în limitele protecției art. 10 CEDO. Astfel, Curtea a stabilit că, în măsura în care jurnalistul nu prezintă informațiile într-un mod dubitativ, deschis interpretării ci, dimpotrivă, le înfățișează într-un mod sentențios, decisiv, acesta nu mai poate fi considerat ca acționând în limitele prevăzute de libertatea de exprimare protejată de art. 10 CEDO.

Or, tocmai aceasta este situația în speță, în condițiile în care părâțul nu se limitează la simpla publicare a corespondenței, ci, dimpotrivă, o prezintă publicului ca având valoare de certitudine, o interpretează, o denaturează, o diseminează și o prelucrează insistenț de-a lungul timpului, aceasta chiar și după ce chiar și după ce reclamantului i-a furnizat dovezi incontestabile privind caracterul fals al acesteia.

Așadar, astfel cum rezultă din aspectele de fapt și de drept învederate anterior, fapta de a interpreta, denatura și disemina informații defăimătoare la adresa reclamantului în lipsa furnizării unei baze factuale reale, solide are un vădit caracter ilicit.

De altfel, inclusiv părâta SAR a recunoscut, printr-un membru al Consiliului Director, existența faptei ilicite, comunicându-mi, în cadrul unei corespondențe electronice, următoarele: „se bucură ca ai intrat în acțiune și fac ceea ce trebuia să faci demult: să-ti protejezi reputația și onoarea fata de afirmațiile din presă.” (a se vedea Anexa 12).

În concluzie, s-a solicitat instanței să constate că părâtului Lucian Davidescu, astfel cum acestea au fost descrise supra, nu se încadrează în limitele libertății de exprimare protejate de art. 10 CEDO, ci contravin atât dispozițiilor art. 8 CEDO, cât și dispozițiilor naționale în materia respectării dreptului la viață privată, onoare, demnitate și reputație, fiind totodată contrare principiilor de etică jurnalistică.

Vinovăția - în ceea ce privește această condiție a răspunderii civile delictuale, CEDO a statuat în nenumărate rânduri că existența sau inexistența bunei-credințe a jurnalistului constituie un criteriu esențial în funcție de care se determină dacă au fost depășite limitele libertății de exprimare.

În ceea ce privește elementele în funcție de care se apreciază buna-credință a jurnalistului, Curtea a reținut ca fiind relevante aspecte precum: verificarea credibilității surselor informațiilor, acuratețea datelor furnizate, atitudinea jurnalistului acționat în judecată.

Astfel, într-o cauză, Curtea a reținut că, urmare obligațiilor și responsabilităților inerente exercitării libertății de exprimare, protecția acordată de art. 10 CEDO jurnaliștilor în ceea ce privește relatarea despre aspectele de interes general este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință, în scopul de a oferi informații corecte și credibile, în conformitate cu etica jurnalistică (cauza Blated Tromso și Stensaas c. Norvegia, par. 65).

De asemenea, conform jurisprudenței constată a Curții, în aprecierea bunei-credințe a jurnalistului, va trebui verificat dacă jurnalistul a cunoscut sau nu că informațiile sunt false, precum și a dacă a depus diligențele necesare, în circumstanțele date, pentru a verifica autenticitatea informațiilor (cauza Radio France și alții c. Franței)

În cazul de față, reaua-credință a părâtului este evidentă și rezultă din atitudinea acestuia de la momentul publicării primului articol și până în prezent.

Astfel, o primă dovdă a relei-credințe rezidă în aceea că părâtul nu a respectat principiile de etică jurnalistică și nu a depus minime diligente în a verifica acuratețea informațiilor prealabil publicării acestora. Dimpotrivă, părâtul a înțeles să prezinte publicului ca având valoare de certitudine o serie de informații obținute ilicit, presupuse ca provenind de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date.

Mergând mai departe, reaua-credință a părâtului devine și mai evidentă raportat la atitudinea acestuia după ce subsemnatul i-a oferit dovezi din care rezultă caracterul fals al informațiilor publicate, (a se vedea Anexa 3)

Este util de menționat faptul că, spre deosebire părâtul Lucian Davidescu, alte entități ziaristice (de exemplu, ziarul Curentul"), care preluaseră articolul publicat acest părât, l-au retractat de îndată ce reclamantului le-a prezentat dovezi privind caracterul fals al informațiilor.

În aceste condiții, a ignora existența declarației autentificate și forța probatorie pe care legea o conferă acesteia reprezintă o dovdă incontestabilă a relei-credințe a părâtului.

Mai mult decât atât, nu numai că părâtul nu a înțeles să retraceze informațiile publicate ci, cunoscând că acestea sunt false, a continuat să le răspândească în cadrul mai multor articole publicate pe platformele www.riscograma.ro și www.romaniacurata.ro (a se vedea Anexele 4 și 5)

Nu în ultimul rând, față de solicitarea legitimă a reclamantului de a retrage informațiile false, reacția părâtului a fost aceea de a publica un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro în cuprinsul căruia a lansat o nouă serie de acuzații lipsite de fundament la adresa reclamantului,

susținând totodată că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns „călcat pe gât să furnizeze declarația autenticată, (a se vedea Anexa 6)

În aceste împrejurări, conduita părătului de a prezenta publicului ca având valoare de certitudine informații despre al căror conținut cunoaște că este fals, de a interpreta aceste informații, de a le denatura și de a le prelucra inconsistent de-a lungul timpului reprezentă o dovedă incontestabilă a relei sale credințe.

Mai mult, în dauna tuturor încercărilor ulterioare ale reclamantului de a purta o discuție deschisă cu părătul, pentru a-i da posibilitatea să îl cunoască și să îi pună orice întrebări consideră de cuvintă pentru a-și forma o opinie în cunoștință de cauză, poziția subiectivă a părătului a rămas neschimbată, acesta răspunzându-i sec că ..în război mai mor și oameni nevinovați".

Nu în ultimul rând, tot în sprijinul relei-credințe a părătului să și răspunsul persiflant al acestuia la ultima încercare a reclamantului de soluționare amiabilă a acestui diferend. Astfel, primind notificarea transmisă prin intermediul reprezentanților convenționali, părăt Lucian Davidescu, a răspuns în mod public, prin postarea unui comentariu, atât pe pagina sa de facebook, cât și pe pagina de facebook a platformei Riscograma, răspuns care este de natură să dovedească, încă o dată, rea-credință a acestui părăt.

În concluzie, astfel cum rezultă din toate aspectele învederate anterior, instanță urmează să constate că părătul Lucian Davidescu a dat dovedă de o vădită rea-credință, atât prin nesocotirea principiilor de etică jurnalistică referitoare efectuarea de verificări privind veridicitatea informațiilor, cât și prin atitudinea acestuia de a ignora orice dovezi referitoare la caracterul fals al informațiilor.

În egală măsură, solicită instanței să constate că această condiție a relei-credințe este îndeplinită și în ceea ce privește societățile pe ale căror platforme au fost publicate articolele defăimătoare și se manifestă prin refuzul acestora de a retrage informațiile dovedite a fi false dincolo de orice dubiu.

Prejudiciul - în ceea ce privește stabilirea existenței prejudiciului, astfel cum s-a reținut în jurisprudența Înaltei Curți de Casătie și Justiție, instanțele de judecată trebuie să aibă în vedere elemente precum: caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale cărora le-a fost cauzat prejudiciul, situația personală a victimei înținând cont de mediul social din care victimă face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social etc, (Anexa 17).

Raportat la aceste criterii, urmează să se observe că faptele ilicite ale părăților, constând în diseminarea, în mod deliberat, a unor informații false, defăimătoare la adresa reclamantului, i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie.

Astfel, s-a solicitat instanței să aibă în vedere că profilul său profesional a fost construit, după cum a menționat deja, pe parcursul a 12 ani de carieră internațională, dintre care 8 ani în poziții de management, activând pentru instituții de renume precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian Veneto și, nu în ultimul rând, în cadrul companiei Deloitte.

Această carieră are la bază o investiție temeinică în educație, respectiv absolvirea de către reclamantului a studiilor superioare de licență în economie la Universitatea din Trieste, Italia, și a unui Master Executiv în Administrarea Afacerilor (Executive MBA) la Universitatea Tiffin din Ohio, SUA, finalizat cu distincție academică. (Anexa 18)

Acest rezultat a fost obținut printr-un cumul de eforturi intelectuale și materiale, eforturi pe care le-a considerat ca reprezentând o investiție indispensabilă în viitorul său profesional.

Din păcate însă, efectele acestei investiții au fost anihilate ca urmare a distrugerii reputației sale prin publicarea articolelor defăimătoare la adresa sa.

Astfel, ulterior publicării articolelor defăimătoare, raporturile cu colegii de muncă au fost grav afectate și, ca urmare a afectării reputației, au început să existe reticențe față de proiectele și strategiile de business avansate de reclamantului. Toate acestea au dus la instalarea unui climat impropriu desfășurării în bune condiții a raporturilor de muncă.

Practic, în urma luării la cunoștință a conținutului articolelor defăimătoare de către colegii săi, a putut percepe foarte ușor atitudinea rezervată, chiar circumspectă, a acestora de a se angrena în demersuri profesionale alături de reclamant. Or, pentru o persoană care a poziționat întotdeauna integritatea și profesionalism în linia întâi în cadrul raporturilor de muncă (și nu numai), este mai mult decât evident că o atare atitudine l-a afectat profund, mai ales în contextul în care informațiile care au stat la baza formării sale fuseseră dovedite ca eminamente false.

Efectul articolelor defăimătoare a fost unul progresiv în tot acești ani, atingând cote maxime la sfârșitul anului 2017. Astfel, reclamantului a resimțit cel mai puternic impactul negativ al acestora ulterior plecării sale din cadrul companiei Deloitte, când a încercat să își găsească un alt loc de muncă.

Astfel, reclamantului a aplicat pentru poziții similare celei ocupate anterior, însă, în pofida tuturor calificărilor, nu a reușit să își găsească un alt loc de muncă, lovindu-se în permanență de percepția negativă creată de articolele defăimătoare, articole care pot fi extrem de ușor identificate pe internet, la o simplă inserare a numelui meu în orice motor de căutare online. De altfel, este o practică uzuale la acest moment ca anterior angajării, companiile să verifice toate sursele de informații cu privire la posibili viitori angajați, mai ales în contextul în care aceștia aplică pentru funcții de management și să evite contactul cu persoane al căror profil poate aduce deservicii de imagine companiilor respective.

Față de aceste împrejurări, în luna februarie 2018, reclamantului și-a înființat propria companie de consultanță (Patara Advisory Services S.R.L.) specializată în furnizarea de servicii de asistență tehnică în vederea întăririi capacității instituționale pentru entitățile publice și de dezvoltare a mediului de afaceri.

Din păcate însă, în condițiile în care, în domeniul serviciilor de consultanță, imaginea și reputația sunt de esență profesiei, impactul articolelor defăimătoare asupra relațiilor cu clienții și cu partenerii de afaceri a fost și continuă să fie și pe acest nou plan profesional unul extrem de dăunător.

Astfel, toată cariera sa, construită în mod profesionist, este asociată în prezent prin articolele defăimătoare unor așa-zise grupări cu mecanisme oculte de operare, împrejurare care este de natură să îmi diminueze în mod considerabil și injust reputația profesională, ceea ce duce, implicit, și la o scădere a veniturilor sale.

În ceea ce privește criteriul standardului de moralitate, s-a solicitat instanței să aibă în vedere că reclamantului nu s-a asociat niciodată cu practici de natură celor de care este acuzat, ci, dimpotrivă, a protestat mereu împotriva actelor de corupție și și-a dedicat întreaga carieră prevenirii acestora. Astfel, din postura sa profesională, a implementat multiple proiecte, atât în numele Comisiei Europene, cât și al instituțiilor administrației centrale și locale din România în care a evaluat și propus recomandări de îmbunătățire a sistemelor de control intern și prevenție a neregulilor din sectorul public din România, în sensul celor de mai sus, reclamantului anexează mai multe scrisi de recomandare din partea instituțiilor și societăților în care a activat, care face dovada atât a competențelor profesionale, cât și a valorilor morale însușite de reclamantului (Anexa 19).

În egală măsură, articolele defăimătoare au avut un impact negativ nu numai asupra vieții profesionale, cât și asupra celei personale. Astfel, i-au fost afectate considerabil atât relațiile de familie, raporturile cu părinții, cu soția și cu cei trei copiii, cât și relațiile în societate, unde a început să fie privit cu alți ochi de către prieteni, colegi și vecini.

În ceea ce privește proba prejudiciului moral, CEDO a statuat în mod constant că dovada faptei ilicite este suficientă, prejudiciul și legătura de cauzalitate fiind prezumate.

În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, într-o cauză similară, că „proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern, al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă”.

Raportat la toate aspectele mai sus menționate, având în vedere, pe de-o parte, gravitatea faptelor ilicite ale părăților, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionalismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol și, pe de altă parte, efectele faptelor ilicite asupra vieții profesionale și private a reclamantului, apreciază că este deplin îndreptățit la repararea prejudiciului suferit, prejudiciu pe care îl cuantifică la suma de 100,000 EUR.

Răspunderea solidară a părăților - învederează instanței, incidență în speță a art. 30 alin. 8 din Constituție, potrivit căruia „răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusa la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii”.

De asemenea, potrivit art. 1382 din Codul civil, „Cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 1373 alin. 1 din Codul civil, „Comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de cate ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.

Astfel, deși părățul Lucian Davidescu poartă cea dintâi responsabilitate pentru construirea și colportarea în spațiul public a unui scenariu nereal în privința sa, prin intermediul platformei administrate de Riscograma S.R.L. (în cadrul căreia acesta are calitatea de asociat), deopotrivă vinovat pentru producerea prejudiciilor cu care se confrunta este și comitentul părățului Lucian Davidescu, respectiv părăța SAR, care a preluat și menținut pe platforma proprie www.romaniacurata.ro articolele defaimătoare ale acestuia, în condițiile în care Lucian Davidescu ocupă funcția de coordonator editorial al acestei platforme.

Pe cale de consecință, în conformitate cu prevederile legale mai sus citate, se impune angajarea răspunderii atât a autorului articolelor vătămătoare, cât și entităților deținătoare ale platformelor care găzduiesc aceste articole, respectiv Riscograma S.R.L. (în cadrul căreia părățul Lucian Davidescu este asociat unic) și SAR.

Totodată, prin raportare la cadrul legal incident răspunderii civile delictuale, solicită angajarea în solidar a răspunderii părăților din prezenta cauză.

În lumina tuturor aspectelor de fapt și de drept învederate anterior, solicită Instanței să constate că sunt îndeplinite toate condițiile angajării răspunderii civile delictuale a părăților, respectiv:

Fapta ilicită a părățului Lucian Davidescu constă în interpretarea, denaturarea și diseminarea unor informații în lipsa furnizării unei baze facturale reale, solide. Astfel, părățul: a preluat informații dovedite ca fiind false, informații obținute ilicit, de la o sursă lipsită de orice credibilitate, condamnată definitiv pentru denaturarea acestor date; a nesocotit și principiile de etică jurnalistică în conformitate cu care ar fi trebuit să publice numai informațiile a căror veridicitate a fost verificată din cel puțin două surse credibile; nu a respectat regulile de etică jurnalistică în conformitate cu care avea obligația de a retrage informațiile publicate, de îndată ce i-a fost adus la cunoștință, împreună cu jij dovezi incontestabile, caracterul fals al acestora.

Reaua-credință a părățului Lucian Davidescu este evidentă și rezultă din atitudinea acestuia de la momentul publicării primului articol și până în prezent.

Astfel, conduită părățului de a prezenta publicului ca având valoare de certitudine informații despre al căror conținut cunoaște că este fals, de a interpreta aceste informații, de a le

denatura și de a le prelucra insistent de-a lungul timpului reprezintă o dovadă incontestabilă a relevi sale credințe.

Faptele ilicite ale părăților i-au cauzat un prejudiciu imens, afectându-i atât viața profesională, prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul, cu partenerii de afaceri și cu orice potențiali clienți, cât și viața privată, demnitatea și relațiile de familie,

Având în vedere, pe de-o parte, gravitatea faptelor ilicite ale părăților, cu luarea în considerare și a rolului acestora de formatori de opinie și a profesionalismului de care ar fi trebuit să dea dovadă în exercitarea acestui rol și, (ii) pe de altă parte, efectele faptelor ilicite asupra vieții private a subsemnatului, apreciez că sunt deplin îndreptățit la repararea prejudiciului suferit, prejudiciu pe care îl cuantific la suma de 100.000 EUR.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, aceasta rezultă implicit, atât Curtea Europeană, cât și instanțele naționale statuând în mod constant proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate.

Răspunderea solidară a celor trei părăți - în conformitate cu prevederile legale mai sus citate, se impune angajarea răspunderii, în solidar, atât a autorului articolelor vătămătoare, cât și a entităților deținătoare ale platformelor care găzduiesc aceste articole, respectiv Riscograma SRL (în cadrul căreia părățul Lucian Davidescu este asociat unic) și SAR, în cadrul căreia părățul Lucian Davidescu deține funcția de coordonator editorial).

În drept: art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 30 din Constituția României, art. 71 și 72 din Codul civil, precum și orice alte dispoziții legale invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În susținerea cererii s-au solicitat următoarele probe: înscrișuri; interrogatoriul părățului Lucian Davidescu, teza probatorie fiind aceea a dovedirii existenței faptei ilicite și a relevi-credințe a acestui părăț; proba cu următorii martori: Nelu Neacșu - teza probatorie fiind aceea a dovedirii caracterului fals al acuzațiilor aduse reclamantului.

Prin întâmpinarea din data de 05.07.2018, părățul Davidescu Lucian Viorel a solicitat respingerea în totalitate a acțiunii și obligarea reclamantului la achitarea cheltuielilor de judecată.

S-au invocat următoarele excepții:

Excepția prescripției extinctive - articolele publicate de părăț, la care face referire reclamantul, au fost publicate în 25 ianuarie 2014. (Dezvăluirile lui Guccifer: "Şeful SRI ştia de patru ani că firma lui Ghiță „apus la punct un sistem diabolic, bazat pe şpăgi”") respectiv 28 ianuarie 2014 (Apărăți-l pe Nelu Neacșu), iar reclamantul a luat deîndată cunoștință de existența lor, după cum dovedește însăși corespondența publicată în cel de-al doilea articol.

Prin urmare, dreptul material la acțiune al domnului Cotoros Mircea Nicolae s-a stins în data de 28 ianuarie 2017, conform art. 2517 Cod Civil. Cererea de chemare în judecată a d-lui Cotoros a fost depusă în data de 7 iunie 2018, adică la aproape un an și jumătate după expirarea termenului de prescripție, motiv pentru care solicit instanței să respingă acțiunea ca urmare a intervenției prescripției extictive.

Excepția netimbrării - deși solicită „daune morale, reclamantul își argumentează cererea prin trimiterea la presupuse daune materiale provocate de faptul că nu ar reuși să își găsească un loc de muncă mulțumitor, caz în care suma de 100.000 de euro solicitată reprezintă veritabile daune materiale, pe care reclamantul ar trebui să le probeze și pentru care ar trebui să achite o taxă de timbru de aproximativ 8200 RON.

Cum în cererea de chemare în judecată nu se face referire la nici un fel de taxă de timbru achitată rog instanța ca, în lipsa achitării acesteia până la primul termen de judecată, să respingă acțiunea ca netimbrată.

Excepția lipsei calității procesuale în cazul SC Riscograma SRL respectiv Societatea Academică din România.

SC Riscograma SRL nu are calitate procesuală, deoarece nu există raporturi juridice directe sau indirecțe cu site-ul riscograma.ro, care îmi aparține în nume personal. SC Riscograma SRL a fost înființată în 2011, la doi ani după înregistrarea site-ului, nu a derulat nici un fel de activitate comercială și este în prezent inactivă. Singurul lucru în comun cu riscograma.ro este numele, fapt insuficient pentru a atrage calitatea procesuală a SC Riscograma SRL. Faptul că site-ul riscograma.ro este deținut de mine ca persoană fizică putea fi ușor verificat de reclamant prin interogarea registrului ROTLD.

În cazul calității mele de editor coordonator al romaniacurata.ro, aceasta a început din luna decembrie 2017. Colaborările mele anterioare cu Societatea Academică din România nu au presupus vreo răspundere de tip editorial, funcția respectivă fiind deținută în perioada invocată de reclamant (2014-2015) de d-1 Mihai Goțiu. De asemenea, nu sunt autorul nici unui articol de pe romaniacurata.ro referitor la subiectul în cauză și nici nu am contribuit în vreun fel la decizia de publicare a acestora.

Faptul că alte articole publicate de romaniacurata.ro sau de alte mass media citează articolele sale inițiale, din ianuarie 2014 nu au fost în atribuțiile sale, iar din argumentația prezentată în cererea de chemare în judecată nu li se poate reține vreo culpă, reală sau ipotetică.

Pentru aceste motive, s-a solicitat înlăturarea din proces a SC Riscograma SRL respectiv Societatea Academică din România.

Excepția inadmisibilității probei cu martori în cazul d-lui Iulian Dragu.

Unul dintre cei doi martori propuși de reclamant, numitul Iulian Dragu, nu îndeplinește criteriile legale privind utilitatea, pertinența și concludenta mărturiei. Nu există vreo referire la domnia sa în tot cursul cererii de chemare în judecată iar calitatea sau implicarea sa nu este precizată. Din informațiile disponibile public, rezultă doar că numitul Iulian Dragu este un fost coleg de facultate al numitul Cotoros (la Univ. Tiffin), ceea ce indică o posibilă legătură de interes între părăt și reclamant.

În motivare părătul a arătat că în data de 25 ianuarie 2014 a publicat pe blogul personal risograma.ro articolul Dezvăluirile lui Guccifer: „Şeful SR1 ştia de patru ani că firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi. Acesta are la bază o parte dintre documentele făcute publice de hacker-ul dezvăluit ca Lazăr Marcel Lehel și care constau în acest caz în corespondență electronică în formă brută purtată de directorul din acel moment al Serviciului Român de Informații, numitul George Maior.

Precizează că nu a avut niciodată vreun fel de contact cu „Guccifer” Lazăr Lehel Marcel sau vreun intermedier al său. Arhiva de date a descărcat-o din spațiul public, unde se află și atunci și se află în continuare. Dată fiind natura informațiilor conținute acolo, a considerat că interesul public excede caracterul ilicit al modului în care datele au fost dobândite.

Practic, sub protecția confidențialității, o persoană care conform legii ar putea fi calificată drept avertizor de integritate (d-1 Nelu Neacșu) îl informa pe șeful de la acea vreme al principalului serviciu de informații al României, d-1 George Maior, asupra unei posibile încercări de fraudă comisă de firmele d-lui Sebastian Ghiță, un personaj public care avea deja multiple dosare penale (și care în prezent se susțrăge înfăptuirii justiției).

A scris întregul text pe un ton neutru și rezervat, punându-1 în context cu relațiile dintre personajele publice menționate. De altfel, numele numitului Cotoros nici măcar nu apare în partea de text scrisă explicit de mine ci exclusiv în corespondență reproducă.

Corespondența menționată relevă felul în care un responsabil al Comisiei Europene, dl. Karel De-Vriendt, a refuzat o întâlnire cu dl. Cotoros în afara cadrului formal - în cuvintele d-lui Cotoros, „m-a trimis la cules mure”.

Informațiile din articol au fost inițial confirmate implicit de dl. Nelu Neacșu, prin postarea link-ului către articolul riscograma.ro pe profilul său de LinkedIn cât și printr-un comentariu pe Facebook în care spunea explicit „Eu am curajul”, în data de 26 ianuarie 2014. Ulterior, d-1 Neacșu a sters comentariul și și-a suspendat - provizoriu - profilul LinkedIn.

În după-amiaza zilei de 27 ianuarie 2014, la ora 17.12, d-1 Nelu Neacșu mi-a trimis prin e-mail declarația notarială atașată de d-1 Cotoros la dosar, prin care nega că ar fi autorul e-mailului către dl. Maior. La ora 19.05, însuși d-1 Cotoros i-a trimis un e-mail având drept atașament aceeași declarație notarială a d-lui Neacșu, cu pretenția de a „retrage” articolul.

Natura și succesiunea evenimentelor m-au determinat să devin îngrijorat referitor la situația d-lui Neacșu și la motivele care l-au determinat să facă o astfel de declarație, motiv pentru care a publicat în data de 28 ianuarie 2014 articol „pipărați-l pe Nelu Neacșu!”, în care am reprodus corespondența cu cei doi și am făcut apel public la autoritățile statului să îl apere la nevoie.

Pe de alta parte, indiferent de faptul că d-1 Neacșu își retragează sau nu afirmațiile din corespondența cu dl. Maior, autenticitatea conținutului devenit public nu poate fi pusă la îndoială.

Chiar dacă d-1 Lazăr Marcel Lehel a intrat în posesia corespondenței în mod ilicit, datorită cantității și nivelului de detaliere, supozitia că ar fi intervenit asupra conținutului acestui e-mail este complet implauzibilă. Dacă, prin absurd, acesta era cazul, d-1 Cotoros ar fi trebuit să se îndrepte împotriva d-lui Lazăr în calitate de potențial autor al falsului.

Deși în declarația notarială dlui. Nelu Neacșu susținea că va acționa în instanță publicațiile care vor continua presupusa „campanie de dezinformare”, domnia sa nu a căutat niciodată acest teoretic remediu.

Reclamantul a refuzat, în repetate rânduri, orice remediu sau ajustare uzuală, cum ar fi publicarea unui punct de vedere, a vreunei nuanțări sau drept la replică, față de care și-a manifestat-o” deschiderea încă din primul moment, în cadrul corespondenței din data de 27 ianuarie 2014.

Pe de altă parte, reclamantul evită să descrie modul și împrejurările prin care a obținut declarația notarială a d-lui Neacșu, pe care însă mi-a remis-o în aceeași zi ca și d-1 Neacșu, la mai puțin de două ore distanță.

De asemenea, d-1 Cotoros evită să ceară citarea ca martori a celorlalți participanți la corespondență evidențiați, care ar putea confirma sau infirma existența acesteia: domnii Dan Luca, Bogdan Padiu, Marius Olaru, George Stan, Bogdan Nedelcu respectiv George Maior.

În plus, d-1 Cotoros pretinde în mod repetat și fals că aş fi intrat în posesia corespondenței în urma unei comunicări directe cu „Guccifer”, deși am indicat explicit încă de la începutul articolului că e vorba de date făcute publice de acesta, situație la rândul său verificabilă prin faptul că arhiva a existat și există în continuare în spațiul public.

Capetele de cerere ale d-lui Cotoros sunt excesive și nezuale:

Retragerea completă a unui articol publicat contravine practicii judiciare și jurnalistică, remedii uzuale fiind publicarea de rectificări, drepturi la replică, puncte de vedere etc. Așa cum am arătat deja, și cum i-am pus în vedere în repetate rânduri reclamantului, am fost de la început dispus, și sunt în continuare, să-i public punctul său de vedere asupra faptelor.

În privința sumei despăgubirilor cerute, aceasta este nerezonabilă prin comparație cu orice reper real și, prin faptul că ele sunt justificate prin presupusa imposibilitate de a-și găsi un loc de muncă, reprezentă în fapt o pretenție de daune materiale disimulate sub titulatura de „daune morale”.

Presupusele consecințe profesionale invocate de reclamant nu par să își găsească susținere în realitate: astfel, de exemplu, în luna noiembrie 2016 d-1 Cotoros a fost promovat în cadrul Deloitte. Potrivit informațiilor făcute publice chiar de reclamant, acesta a plecat de la Delloite în decembrie 2017 și și-a înființat propria afacere în februarie 2018. Pare excesiv să pună în seama mea faptul că nu și-a găsit un loc de muncă mulțumitor în decurs de o lună sau că nu a reușit să găsească clienți în calitate de antreprenor debutant în primele trei luni.

În plus, consider că suma de „100.000 de euro” pretinsă, coroborată cu netemeinicia argumentelor, reprezentă doar o încercare de hărțuire judiciară.

Consideră că și-a exercitat obligațiile profesionale cu bună-credință, în interesul public și în virtutea dreptului la liberă-exprimare aşa cum sunt statutare ele de legile țării, de convențiile din care România face parte și de deciziile relevante ale CEDO.

Consideră că elementele constitutive ale art. 1349 Cod Civil, pe care reclamantul își bazează cererea, nu sunt întrunite.

Mijloace de probă:

Pentru demonstrarea celor de mai sus, a înaintat corespondența cu d-1 Karel de-Vriendt și solicit interogatoriul reclamantului Cotoros Mircea Nicolae.

Prin întâmpinarea din data de 19.07.2018, părâta SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ (SAR) - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pe cale de excepție, acțiunea fiind introdusă după prescrierea dreptului material la acțiune, respectiv împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă; pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, reclamantul nefăcând dovada celor susținute în cerere, plata cheltuielilor de judecată.

Excepția prescrierii dreptului material la acțiune-reclamantul a cerut instanței obligarea părâtei la: retragerea articolului Apărăți-I pe Nelu Neacșu, publicat pe site-ul România Curată (www.romaniacurata.ro) la data de 28.01.2014, preluat din sursa Riscograma; retragerea articolului Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Chiță, publicat pe site-ul România Curată, la data de 27. 01. 2014, preluat din sursa Riscograma; retragerea articolului Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Chiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II), publicat la data de 25.06.2015, autor Daniel Befu.

Reclamantul pretinde existența unui prejudiciu moral, aşadar nepatrimonial, prin atingerea adusă unui drept nepatrimonial (dreptul la viață privată și demnitate) care, prin natura legii, sunt imprescriptibile însă reclamantul nu face o astfel de dovadă, a atingerii vreunui drept nepatrimonial, nici a existenței vreunui prejudiciu, în consecință consideră că operează termenul general de prescripție de 3 ani, care curge, conform art. 2523 C.civ., "de la data la care titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui".

Solicită instanței să constate dreptul la exercitarea acțiunii prescris, calculat de la data la care reclamantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască nașterea acestui drept la acțiune, și anume 24 ianuarie 2014, 27 ianuarie 2014, respectiv 25 iunie 2015 și să respingă acțiunea ca inadmisibilă.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a Societății Academice Române (SAR) - calitatea procesuală pasivă înseamnă a identifica persoana împotriva căreia acțiunea se îndreaptă, în sensul de a exista identitate între persoana părâtei subscrise și a obligației în raportul juridic, ceea ce în cazul de față nu există. SAR - Proiectul Alianța pentru o Românie Curată nu avea, la data preluării articolelor indicate de reclamant, nicio relație contractuală cu site-ul Riscograma și nici cu părâtul Lucian Davidescu, autorul articolelor în cauză. Lucian Davidescu era, la acea dată, un colaborator extern, ca mulți alți autori/jurnaliști publicați sau preluati de platforma România Curată.

Reclamantul a arătat în cererea de chemare în judecată, pe mai multe pagini, cum părâtul Lucian Davidescu a publicat pe propria sa platformă, Riscograma, mai multe articole în care apărea și numele reclamantului, care ulterior au fost preluate și de alte platforme și publicații, printre care și de platforma România Curată, deținută de Alianța pentru o România Curată. Reclamantul nu a făcut însă dovada existenței unui raport de prepușenie, în sensul art. 1373 alin. 2 C. civ., care presupune că: "Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său sau ai altuia".

În cazul de față, SAR nu a solicitat nicidecum autorului Lucian Davidescu să facă sau să nu facă ceva, într-un anumit sens sau în altul, nu i-a trasat niciun fel de atribuții și acesta nu avea nicio funcție încredințată de către conducerea SAR la data publicării investigațiilor sale, în

ianuarie 2014; el a devenit editor coordonator pe platforma România Curată în decembrie 2017. La data la care articolele de investigație de presă au fost publicate de către autorul Lucian Davidescu pe site-ul Riscograma și ulterior pe alte platforme, printre care și România Curată, părâtul nu se va afla în nicio relație contractuală cu SAR; ca și în cazul altor investigații de presă sau articole pe tema corupției, platforma România Curată a preluat aceste informații și materiale de presă. Reclamantul nu a făcut de altfel dovada în sensul: 1) existenței unui raport de prepușenie; 2) existenței unei fapte ilicite; 3) existenței unui prejudiciu.

În spătă, autorul-părât Lucian Davidescu nu se afla sub direcția, supravegherea sau controlul subscrisei-părâte și nu îndeplinea nicio funcție sau însărcinare în interesul subscrisei sau al altuia. Investigațiile jurnalistice, așa cum funcționează acestea în toată țările, sunt preluate din spațiul public de către orice persoană sau platformă interesată de subiect, nu există niciun fel de raport de muncă sau subordonare între părți.

Mai mult decât atât, alin. 3 al art. 1373 C.civ. arată: "Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau scopul funcțiilor încredințate", ceea ce înseamnă că, chiar dacă la data introducerii cererii de chemare în judecată părâtul Lucian Davidescu se află într-un raport de muncă, ca editor-coordonator, cu subscrisa SAR, din luna decembrie 2017, la data presupusei fapte ilicite, acesta a acționat complet autonom, fără a fi subordonat subscrisei.

Reclamantul nu a făcut dovada faptei ilicite, nu făcut dovada prejudiciului cauzat și, de altfel, nu menționează subscrisa SAR decât la începutul și sfârșitul cererii de chemare în judecată. Reclamantul nu a arătat de ce nu a chemat în judecată, pe aceleași considerente, pe deținătorii tuturor celorlalte publicații care au preluat și distribuit anchetele jurnalistice menționate, și anume România Liberă -www.romanalibera.ro, Curierul - curierul, ro, www.jurnalui-manipularii.blogspot.ro, www.portalulrevolutiei.ro, www.coruptia.ro, deși pretinde că i s-a produs un prejudiciu "imens" privind imaginea și că are reputația "distrusă".

Apărări pe fondul cauzei-in fapt, reclamantul a făcut mai multe afirmații neconforme cu situația de fapt, astfel:

Referitor la pct. 5, 6, 9 și 12 din susținerile reclamantului- jurnaliștii de investigație au libertatea de a-și proteja sursele și de a-și strânge informațiile în orice mod care respectă criteriile deontologice ale profesiei și legile. În spătă, autorul Lucian Davidescu a preluat din spațiul public documente deja existente, extrase de hackerul Guccifer, care erau de interes public, întrucât scoteau la iveală relații de corupție dintre șeful unui serviciu de informații și oameni din mediul de business afiliați acestui serviciu, deja extrem de cunoscuți în mass media, prin multiple conexiuni politice și dosare penale (ne referim la Sebastian Ghiță), deci subiectul în cauză suscita cel mai înalt nivel de importanță, din punct de vedere jurnalistic. Jurisprudența CEDO în materie a arătat că linia de demarcație între acuzațiile de vătămare ale reputației și vieții private la adresa jurnaliștilor este exact interesul public.

Autorul articolului, părâtul Lucian Davidescu nici măcar nu îl viza pe reclamant, el apare doar colateral în cadrul investigației de presă al cărui subiect era domnul Liviu Maior, șeful SRI și domnul Sebastian Ghiță, om de afaceri cu conexiuni neortodoxe cu aceste servicii. Mai mult decât atât, astfel cum știm deja din presă și din dosarele penale ale domnului Ghiță, suspiciunea că acesta își folosea conexiunile politice în scopuri de corupție erau rezonabile, în consecință dezvăluirea faptului că s-a încercat mituirea unui oficial al Comisiei Europene era de mare interes public. Toate informațiile și datele publicate de autorul Lucian Davidescu au fost verificate și confirmate cu sursa Nelu Neacșu, ulterior acesta răzgândindu-se, ceea ce, evident, a ridicat suspiciuni suplimentare unui jurnalist de investigație. În acest sens, autorul Lucian Davidescu l-a considerat pe sursa Nelu Neacșu un whistleblower care a fost ulterior intimidat, probabil prin presiuni și amenințări, ceea ce î-a determinat să mai scrie un articol prin care îi apăra pe acesta.

Șirul evenimentelor descrise atât de părătul-autor Lucian Davidescu, cât și de informațiile care pot fi găsite în presă, pe alte platforme, pe acest subiect, precum și asumarea de către hacker-ul Guccifer a metodei prin care a obținut aceste informații, nu lasă vreun dubiu că ele sunt reale, autentice și corecte. Este foarte curios faptul că, deși știa despre publicarea acestor informații încă din ianuarie 2014, reclamantul nu s-a simțit lezat în demnitatea și reputația sa decât aproape 4 ani mai târziu, la data acționării în judecată a unuia dintre autorii care au scris despre această anchetă jurnalistică pe baza informațiilor obținute din accesarea ilegală a emailului directorului SRI, fapt confirmat de instanța penală care l-a condamnat pe autorul Lazăr Marcel LehelakaGuccifer. În mod bizar, reclamantul nu a chemat în judecată și pe ceilalți jurnaliști și editori care au preluat informațiile dezvăluite de Guccifer, ceea ce ne face să presupună o anumită vendetta personală împotriva subscrisei și a unora dintre autorii care scriu pe platforma România Curată.

Merită menționat aici că dezvăluirile lui Guccifer au fost preluate pe larg de media internațională, astfel cum s-a întâmplat și în cazul altor hackeri-whistlebloweri. Este de notorietate cazul lui Edward Snowden, care, deși a încălcăt legea americană, a dezvăluit lumii întregi cum sistemul de interceptări NSA încalcă drepturile cetățenilor, ceea ce constituie interes public. Tensiunea dintre încălcarea legii (confidențialitatea și respectarea corespondenței și a vieții private) și interesul public există și va continua să existe cât timp există state democratice. Deși Edward Snowden și alții hackeri și whistlebloweri sunt condamnați și urmăriți de către instanțele naționale, rolul lor în protejarea interesului public și a drepturilor cetățenilor este recunoscut și se discută despre metode legale de protecție a acestora, în mai multe state.

Mai mult decât atât, părătul-autor Lucian Davidescu a confirmat veridicitatea celor afirmate inclusiv prin oficialul Comisiei Europene, Karel De-Vriendt, care apare în corespondență electronică incriminată de reclamant, deci susținerile reclamantului sunt evident nefondate și chiar mincinoase, cu scopul de a induce instanță în eroare cu privire la situația de fapt, prin proiecții și distorsiuni care au avut loc doar în imaginația reclamantului.

Referitor la pct. 18 -20 din susținerile reclamantului-reclamant susține că, în tot acest timp, de la data la care a știut sau ar fi trebuit să știe despre publicarea acestor articole, și anume ianuarie 2014, până la data introducerii cererii de chemare în judecată, i s-a produs "un prejudiciu imens", care i-a afectat viața profesională "prin anihilarea credibilității în raport cu angajatorul", cu "partenerii de afaceri", cu orice potențiali clienți", dar și viața privată, de familie și demnitatea.

Or, în materia răspunderii civile delictuale, pe care reclamantul o invocă ca temei juridic al prezentei acțiuni în pretenții, practica și teoria judiciară arată explicit, cu o vastă literatură și jurisprudență, că trebuie să facă dovada prejudiciului, a legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciul invocat, a vinovăției părții aflate în culpă, a tipului de vinovăție în comiterea faptei ilicite, astfel cum este definită de lege, și anume art. 1357 din Codul Civil: "1) Cei care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îi repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă".

Reclamantul nu a făcut dovada nici a faptei ilicite, nici a vinovăției părăților citați, nici a prejudiciului cauzat, nici a legăturii de cauzalitate dintre presupusa faptă ilicită și presupui prejudiciu produs prin comiterea faptei. În consecință, trebuie să precizeze exact: în ce constă "prejudiciul imens"; cum dovedește "anihilarea credibilității" și în raport cu ce angajator; la ce parteneri de afaceri se referă în cauză;despre ce "potențiali clienți" este vorba, în ce domeniu, cu privire la ce tip de servicii și cum au legătură cu cauza dedusă judecății; în ce fel i s-a prejudiciat viața de familie și viața privată.

Reclamantul face referire la deschiderea unei firme proprii de consultanță, ca urmare a eșecului profesional în relația cu anumiți angajatori, menționând doar Deoitite), și invocă pierderi de potențiali clienți - prin definiție, fiind potențiali, nu puteau fi pierduți, există doar o potențialitate de a-i câștiga dar nu face dovada faptului că pierdere locurilor de muncă sau

eșecul în a câștiga anumiți clienți are vreo legătură cu articolele invocate, publicate acum 4 ani de zile. De asemenea, reclamantul nu precizează în ce constă natura muncii sale de consultanță și în ce fel acele articole i-au afectat sau i-ar putea afecta prezența voacătie sau ocupație profesională.

În consecință, cu privire la aceste aspecte crede că nu există un prejudiciu de imagine, nu există o faptă ilicită, informațiile poste au fost de interes public, reclamantul a avut suficient timp să reacționeze și ar fi avut la dispoziție și protejarea acestui drept de a fi uitat, adresându-se direct operatorului de motor de căutare online (Google), conform practiciei Curții Europene de Justiție în materie, care stabilește criteriile și pașii de urmat în astfel de cazuri și apoi instanței.

Referitor la pct. 31,34 și 53 din susținerile reclamantului învederează că, în domeniul liber profesioniștilor, deseori piața, conexiunile, talentul, competența, munca și efortul personal dictează succesul sau insuccesul acestora, nicidecum anumite articole de presă, fie vătămătoare, fie superlativ. Impactul unor articole de presă de acum câțiva ani, care nici măcar nu îl aveau ca subiect pe reclamant, doar colateral, pentru ocupația sa profesională actuală și succesul său ca angajat sau liber profesionist pe piața muncii poate fi doar unul marginal, limitat, nicidecum sursa, cauza eșecului profesional al reclamantului. Dacă ar fi fost astfel, credem că aceste eșecuri profesionale ar fi survenit imediat, la data publicării articolelor de presă menționate, ianuarie 2014, nicidecum 4 ani mai târziu, în condițiile în care există și este protejat inclusiv "dreptul de a fi uitat" în căutările Google, stabilit de către Curtea Europeană de Justiție în mai 2014 (decizia C-131/12). Curtea Europeană de Justiție a stabilit că subiectul unor articole (link-urî pe platforme online) poate cere direct operatorului de căutare online (Google) să le scoată din căutările online (să fie uitate), după o anumită perioadă de timp.

Referitor ia pct. 57, 65 și 69 din susținerile reclamantului-reclamantul se referă la demnitatea sa ca fiind afectată - fiind un aspect subiectiv, ce ține strict de sensibilitatea și personalitatea reclamantului, nu putea evalua - și la lipsa de bună-credință a părățului-autor Lucian Davidescu și a subscrisei, pe a cărei platformă online a fost preluat articolul autorului.

A arătat la punctele anterioare modalitatea de funcționare a presei de investigație și a modului în care informațiile de interes public se preiau, în mod legitim, de la o sursă la alta, chiar dacă sursa în cauză a fost un hacker care a folosit mijloace ilegale pentru a accesa corespondența privată a persoanelor vizate. Părățul-autor a arătat că i-a propus reclamantului mai multe formule prin care să remedieze presupusa atingere adusă reputației, imaginii și demnității reclamantului, pe care acestea le-a refuzat, printre care și un drept la replică sau interviu. Din cele relatate de părățul Lucian Davidescu reiese, dincolo de orice îndoială, că reclamantul are obiceiul de a influența diverse părți în scopul de a obține beneficii pentru el însuși, prin prezentarea unor date și situații sau contexte ca fiind de natură a-I prejudicia pe el, de exemplu, cerința de a fi retras un articol pentru ca reclamantul să poată obține un presupus post de secretar de stat în guvernul Cioioș. Având în vedere aceste aspecte cred că putem prezuma, cu date și fapte reale, rea-credință a reclamantului, care, sub aparență unor pretinse atingeri aduse imaginii și demnității sale - pe care nu le dovedește în niciun fel - solicită daune pentru un prejudiciu nedovedit, acuzând diverse persoane și entități pentru eșecurile sale profesionale, multe dintre acestea constând mai degrabă în intenția, pe care însuși reclamantul o aduce în discuție, de a influența anumite persoane și rezultate în folos personal.

Referitor la pct. 75, 76, 78, 81 și 84 din susținerile reclamantului-prejudiciul cauzat trebuie să reflecte daune materiale concrete - ceea ce nu este cazul în speță - sau daune morale care să reflecte un premium doloris cauzat de acțiunile părăților, care se justifică, aşa cum a reținut practica judiciară în materie, atunci când există o culpă în producerea unui prejudiciu care are consecințe de natură nepatrimonială (traumă psihologică, vătămarea iremediabilă a reputației sau imaginii unei persoane §.a.).

Or, în cauza dedusă judecății acestei instanțe, reclamantul nu a arătat de loc, în niciun fel, care este atingerea adusă vieții private, profesionale, imaginii, reputației și demnității sale. Mai

mult decât atât, reclamantul jonglează juridic între domeniul protejării vieții private, cu atingeri aduse fie demnității, fie vieții de familie, fie vieții profesionale (reputația), fără să dovedească niciuna dintre acestea, ci prezentând un lung sir de considerații și digresiuni care pornesc de la diverse prezumții, prezentând date factuale în mod contorsionat, fără a arăta șirul acestora, contextul în care s-au petrecut și fără să explice rămânerea sa în pasivitate timp de 4 ani de la data apariției articolelor de presă incriminate și materia răspunderii civile pentru fapta proprie sau pentru fapta altuia (comitentul pentru prepus).

Reclamantul face o serie de considerații, fără temei juridic sau chiar faptic, cu privire la ce ar fi putut să se întâmple dacă nu ar fi existat această investigație de presă care, repetă, nu îl avea ca subiect. Reclamantul nu arată nici măcar un fapt sau act juridic (de exemplu terminarea unui contract de muncă, un proiect sau o strategie de business avansată, la care se referă la pagina 12 din cererea de chemare în judecată) prin care i s-a respins inițiativa de afaceri sau proiectul de business cu motivarea legată de existența acestor articole. Distrugerea reputației ar fi însemnat ca reclamantul să nu mai poată fi angajat niciodată nicăieri, însă din ianuarie 2014 până în februarie 2018 a deținut diverse funcții și a încercat să obțină altele nefiind reținut în vreun fel de prejudiciul pretins cauzat imaginii sale. Este ciudat că prejudiciul ar fi apărut tocmai acum, când reclamantul își desfășoară activitatea pe cont propriu, fără ajutorul unor influenți oameni de afaceri. Reclamantul nu a prezentat la dosarul cauzei motivul și motivarea plecării sale din compania Deloitte, ci doar pretinde că motivul ar fi legat de articolele de presă din anul 2014.

De asemenea, reclamantul doar pretinde că există o vătămare a vieții sale de familie și a vieții sale private și sociale, dar nu specifică nimic concret, cu excepția propriilor impresii și percepții.

Pe scurt, reclamantul face doar un lung compendiu al propriilor sale impresii și percepții încercând să inducă instanței ideea că astfel, cumva, s-a comis o faptă ilicită care nu există și un prejudiciu care nu există.

Referitor la pct. 90 și 91 din susținerile reclamantului, astfel cum a arătat și în susținerea excepției calității procesuale pasive a subscrisei SAR, reclamantul nu a făcut dovada existenței raportului de prepușenie dintre autorul articolelor incriminate, părătul Lucian Davidescu și părătei. Părătul Lucian Davidescu nu se afla în nicio relație de prepușenie, nu îndeplinea nicio atribuție dată de subscrisa și nici nu avea funcții încredințate în vreun scop de părătă. Pe scurt, ia data preluării articolelor menționate, părătul autor nu se afla în niciun fel de relație de subordonare cu părăta. SAR și platforma România Curată preia în mod regulat articole și investigații de presă de la un număr enorm de publiciști și jurnaliști, având un număr impresionant de articole publicate și peste 3 milioane de vizualizări și cititori. De-a lungul timpului, investigațiile de presă preluate sau scrise exclusiv pentru platforma România Curată au vizat persoane mult mai influente și cunoscute în sfera publică românească, politicieni și deținători de trusturi de media, oameni de afaceri și alții, fără ca niciodată să i se impune părătei că ar fi acționat cu rea-credință sau ar fi prezentat informații nereale, cu scopul de a vătăma imaginea și integritatea vreunei persoane sau de a cauza vreun prejudiciu material sau moral, cu intenție. Motivul și scopul acestor articole și investigații de presă a fost întotdeauna interesul public și informarea opiniei publice.

În concluzie solicită instanței să respingă toate susținerile reclamantului ca neîntemeiate și nesușinute și să respingă acțiunea acestuia fie pe cale de excepție, ca inadmisibilă, fie în fond, ca neîntemeiată și nesușinută, cu cheltuieli de judecată.

În drept, art. 205 și 206 C.pr.civ., art. 194 lit. c și d C.proc.civ., art. 2500, art. 2517, art. 2523 C. civ., art. 1373 alin. 1 și 2 C.civ.

Probe:înscrисuri

S-a solicitat să i se pună în vedere reclamantului să facă dovada, pentru a clarifica: în ce constă "prejudiciul imens";cum dovedește "anihilarea credibilității" și în raport cu ce angajator; la ce parteneri de afaceri se referă în cauză;despre ce "potențiali clienți" este vorba, în ce

domeniu, cu privire la ce tip de servicii și cum au legătură cu cauza dedusă judecății și cu prejudiciul invocat; ce proiecte și inițiative de afaceri sau de natură profesională au fost respinse cu motivarea că existența articolelor de presă incriminate afecteză proiectele și şansele reclamantului în sfera sa profesională; în ce fel i s-a prejudiciat viața de familie și viața privată.

Interrogatoriul reclamantului.

Prin încheierea de la termenul din data de 02.10.2018 s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a părâtele Societatea Academica din România

La termenul din 16.01.2019, reclamantul a învăderat că renunță la judecarea cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu părâta Riscograma S.R.L.

Analizând cererea reclamantului, în raport de motivele invocate și de probele administrative, precum și excepția prescripției dreptului material la acțiune, tribunalul reține următoarele :

Prin cererea dedusa judecății, reclamantul a solicitata ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună : obligarea părătilor la retragerea articolelor vătămătoare , respectiv:articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 25.01.2014, intitulat «Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful S.R.I. știa de patru ani ca firma lui Ghiță „a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi,articolul publicat pe site-ul www.riscograma.ro la data de 28.01.2014, intitulat "Apărăți-I pe Nelu Neacșu", articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 27.01.2014 intitulat "Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță,articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat "Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale (II)", obligarea în solidar a părătilor la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat reclamantului prin articolele de presă defăimătoare mai sus menționate.

Potrivit art. 70 alin. (1) și (2) Cod Civil orice persoană are dreptul la liberă exprimare, exercitarea acestui drept neputând fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod Civil, nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. În continuare, alin. (2) al aceluiași articol stipulează faptul că exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune.

Art. 72 alin. (1) Cod civil consacră dreptul oricărei persoane la respectarea demnității sale, interzicând orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acestia ori fără respectarea limitelor prevăzute de art. 75, această din urmă dispoziție vizând atingerile permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte, respectiv exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte.

Potrivit art.252 Cod Civil „ orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică”.

Potrivit art.253 Cod Civil „ (1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere instanței: a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta era iminentă; b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă; c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă. (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b și c. (4) De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea

este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive”

Potrivit art. 2.502 C.civ.: „(1) Dreptul la acțiune este imprescriptibil în cazurile prevăzute de lege, precum și ori de câte ori, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp.(2) În afara cazurilor prevăzute la alin.(1), sunt imprescriptibile drepturile privitoare la:1. acțiunea privind apărarea unui drept nepatrimonial, cu excepția cazului în care prin lege se dispune altfel.”

În ceea ce privește pretențiile reclamantului aferente primului capăt de cerere, referitor la retragerea articolelor vătămătoare, în baza art.253 alin.2 coroborat cu art.2502 alin.2 pct.1 C.proc.civ. tribunalul va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune, aceste pretenții fiind imprescriptibile.

În ceea ce privește pretențiile aferente capătului doi de cerere, referitor la obligarea părăștilor la plata sumei de 100.000 EUR reprezentând daune morale pentru prejudiciului cauzat prin articolele de presă defăimătoare menționate, tribunalul raportat la dispozițiile art.253 alin.4 teza a II-a coroborat cu art.2502 alin.2 pct.1 C.proc.civ. apreciază că aceste pretenții sunt supuse prescripției.

Dar, potrivit art.2528 alin.1 C.civ.: „ Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.”

Pentru a determina momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție general de 3 ani prevăzut la art. 2517 C.civ., tribunalul va analiza dacă există fapta ilicită, dacă reclamantul a suferit vreun prejudiciu și momentul când a cunoscut paguba , și pe cel care răspunde de ea.

Raportat la situația de fapt, tribunalul constata că în data de 25 ianuarie 2014, pârățul Lucian Davidescu a publicat pe site-ul www.riscograma.ro articolul intitulat : Dezvăluirile lui Guccifer: Șeful SRI știa de patru ani ca firma lui Ghiță,,a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi"(fila 21).

În cuprinsul acestui articol, pârățul Davidescu Lucian a afirmat că, numitul Nelu Neacșu (audiat ca martor în prezenta cauză) , în cadrul unei pretinse corespondențe electronice de natură privată purtată în anul 2012 cu numitul George Maior, director al Serviciului Român de Informații la acea vreme, ar fi lansat o serie de acuzații referitoare la o presupusă tentativă de mituire a unui oficial european de către reclamant, care la acel moment exercita funcția de manager al biroului de la Bruxelles al societății Teamnet International S.R.L.

În cadrul acestei pretinse corespondențe publicate de pârăț se susțineau următoarele : „ Ieri a avut o întâlnire interesantă cu Mircea și a aflat care este sistemul de lucru. Astfel, va încerca să-l atragă de partea sa pe Ben Hauschildt, subalternul lui De Vrientși dacă va fi cazul îl va motiva suplimentar finanțiar. Când l-a întrebat cum se procedează i-a zis că are mâna liberă de până la maxim 5.000 de euro, iar dacă suma cerută depășește acest barem se va deplasa la Bruxelles Bogdan Badiu, directorul general al Teamnet România și va rezolva problema. Cert este că cei de la Teamnet doresc să aplice același sistem bazat pe șpăgi din România și la Comisia Europeană.

De asemenea, tot în cadrul articolului, autorul menționează că ar fi obținut această pretinsă corespondență electronică de la numitul Lazăr Marcel Lehel, auto-intitulat în mediul online Guccifer (în continuare „Guccifer”), care, la rândul său, ar fi obținut-o prin accesarea ilegală a adresei de e-mail a numitul George Maior(fila 39). Lazăr Marcel Lehel a fost condamnat definitiv la executarea unei pedepse cu închisoarea, pentru săvârșirea infracțiunilor de acces ilegal la un sistem informatic și alterarea integrității datelor informative. (filele 27,28).

Ulterior publicării articolului menționat , reclamantul l-a contactat pe pârățul Lucian Davidescu, în data 27.01.2014, pentru a-i demonstra că pretinsa corespondență publicată nu corespunde realității , comunicându-i totodată și declarația autentificată sub nr. 387/628 - C din

27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei (fila 29) , prin care numitul Nelu Neacșu a declarat, sub sancțiunea prevăzută de legea penală pentru falsul în declarații, că nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant.

Pârâtul Davidescu Lucian nu a avut în vedere această declarație autentificată data de numitul Nelu Neacșu , apreciind că nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrativ), ci dimpotrivă , a preluat aceeași informații și le-a publicat în cadrul mai multor articole și pe platforma www.romaniacurata.ro, deținută de pârâta Societatea Academica din Romania (SAR) , la care pârâtul Davidescu Lucian deținea funcția de coordonator editorial , respectiv articolul publicat în data de 27.01.2014, intitulat : „ Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ” și articolul publicat pe site-ul www.romaniacurata.ro la data de 25.06.2015 intitulat: „ Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale? (II)”, (filele 30-37).

Dincolo de faptul că pârâtul Davidescu Lucian a ignorat declarația dată de numitul Neacșu Nelu, acesta a publicat în data de 28.01.2014 un nou articol pe site-ul www.riscograma.ro 28.01.2014, intitulat : „ Apărăți-l pe Nelu Neacșu”, în cuprinsul căruia a arătat că numitul Nelu Neacșu ar fi fost constrâns să furnizeze declarația autentificată (fila 39).

Din corespondență purtată de reclamant cu pârâții (filele 45-48) rezultă că reclamantul le-a solicitat retragerea articolelor defaimătoare, pârâtul Davidescu Lucian motivând refuzul retragerii acestor articole pe faptul că retractarea lui Nelu Neacșu nu este credibilă (potrivit răspunsului la întrebarea nr.3 din interogatoriul administrativ).

Tribunalul constată că, din probele administrate în cauza, depozitii de martori, interogatori și înscrisuri, rezultă că publicarea articolelor menționate nu justifică nici un interes pentru a fi aduse la cunoaștința publicului.

Așa cum chiar pârâții au invocat, reclamantul nu este o persoană publică. Or, acest fapt dovedește o dată în plus că nu se justifica aducerea la cunoaștința publicului a unor articole în care să apară, chiar și colateral , numele reclamantului, cu privire la pretinse fapte de corupție.

Având în vedere că pârâții au făcut afirmațiile considerente de reclamant ca fiind denigratoare, pe site-uri ce pot fi accesate și în prezent , urmează ca tribunalul să analizeze dacă exercitarea de către pârâta a dreptului la liberă exprimare a adus atingere dreptului reclamantului la viață privată, în a cărui componență se regăsește dreptul la reputație și onoare.

În aprecierea limitelor dreptului la liberă exprimare trebuie avute în vedere contribuția la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate , comportamentul anterior al persoanei în cauză, modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, conținutul, forma și consecințele comunicării către public.

Dreptul la libertatea de exprimare, astfel cum acesta este garantat de art. 10 paragraful 1 din CEDO nu poate fi exercitat în mod neîngrădit, ci cu respectarea limitelor, în cazul de față, date de dreptul reclamantului la respectarea demnității, onoarei și a reputației .

Tribunalul constată că reclamantul nu este o persoană publică, așa cum au susținut în mod constant pârâții, și cum a afirmat și reclamantul în cuprinsul cererii formulate.

Reclamantul se bucură de o bună reputație, a activat în cadrul unor instituții de renume, precum Comisia Europeană, Parlamentul European, Guvernul Regional Italian, compania Deloitte. Buna reputație a reclamantului rezultă și din depozitiile martorului Dragu Iulian, aceștia fiind colegi în perioada septembrie 2017-iulie 2018 la un curs IBM , reclamantul fiind perceput de colegi ca un profesionist. Cu toate acestea, din depozitia același martor, rezultă că au circulat printre colegi informații în sensul că reclamantul ar fi fost afiliat la un circuit de tip mafiot, informații vehiculate pe internet prin articolele denigratoare ce fac obiectul prezentei cauze. Orice persoană putea avea acces la respectivele articole, folosind motorul de căutare Google, potrivit depozitiei același martor. Comportamentul colegilor față de reclamat s-a

schimbat când aceștia au citit pe internet articolele publicate despre acesta, reclamantul fiind tratat cu prejudecată, fiind discreditat în timpul orelor și marginalizat în pauze, potrivit declarațiilor același martor, deși reclamantul era o persoană cu experiență în multe domenii și multe arii de activitate.

Buna reputație juca un rol important, întrucât la cursurile IBM participau persoane din diverse medii, cu experiență profesională, iar în domeniul lor de activitate, consultanță cu companii mari, instituții ale statului, buna reputație era foarte importantă, iar trecutul unei persoane trebuia să fie curat pentru ca acea persoană să fie aleasă ca partener.

Toate acestea dovedesc impactul pe care articolele publicate de pârătul Davidescu Lucian l-a avut asupra reputație reclamantului, care deși nu este o persoană publică, a lucrat în medii unde buna-reputație joaca un rol foarte important, iar aceste articole au pus serioase semne de întrebare cu privire la buna sa reputație.

Potrivit art. 1349 alin.1 C.civ., „Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile sale drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.”

Tribunalul apreciază că dreptul la libertatea de exprimare a fost exercitat cu depășirea limitelor sale, aducând atingere dreptului reclamantului la onoare și reputație, drepturi ocrotite de art.71-73 din C.civ., precum și de art. 8 din CEDO.

Prin articolele publicate, numele reclamantului a fost asociat cu așa-zisul „sistem de spăgi” al companiei Teamnet, care oferea servicii de IT externalizate la Comisia Europeană unde a activat și reclamantul în domenii de management.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Constituția României, reglementat la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniei sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”; potrivit alin. (2) „Cenzura de orice fel este interzisă”; potrivit alin. (6) „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Din interpretarea dispoziției constituționale de mai sus, tribunalul reține opțiunea legiuitorului constituent de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva totuși că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Tribunalul mai reține existența în Constituția României, la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul I – Dispoziții comune, a art. 20 alin. (1) text potrivit căruia „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celealte tratate la care România este parte.”, respectiv alin. (2) „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Astfel, prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, cu efecte juridice începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protoocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului Europei.

Potrivit art. 10 din Convenția amintită „Paragraf 1 - Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Paragraf 2 - Exercitarea acestor libertăți ce comportă

îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângerii sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidentiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătoarești.”

Cât privește hotărârile pronunțate de Curtea EDO, tribunalul reține că acestea au dincolo de efectele *inter partes* și un efect *erga omnes*, consecință a autoritatii de lucru interpretat de care se bucură, în condițiile în care potrivit art. 32 din Convenție, misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu ar putea fi variabilă potrivit calificărilor pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante, ci jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin luarea în considerare a standardului minim de protecție dat de prevederile Convenției.

Libertatea de exprimare, apărată de articolul 10, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, stând chiar la baza noțiunii de “societate democratică” ce sintetizează sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această importanță cu totul deosebită a articolului 10 a fost subliniată de Curtea EDO pentru prima dată în cauza Handyside c. Regatului Unit (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind reluată apoi constant în toate cauzele ulterioare. Astfel, Curtea afirmă că “libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai “informațiile” sau “ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența căror nu există «societate democratică». Presa joacă un rol esențial într-o societate democratică: dacă nu trebuie să depășească anumite limite, fiind vorba în special de apărarea reputației și drepturilor altuia, fi revine totuși sarcina de a comunica, respectându-și obligațiile și responsabilitățile, informațiilor și ideilor asupra tuturor chestiunilor de interes general. Libertatea jurnalistică cuprinde și posibila recurgere la o anumită doză de exagerare, ba chiar de provocare (a se vedea cauza Van Hannover nr. 2 contra Germaniei, par. 56; Petrina contra României, par. 38).

O asemenea limitare încalcă însă Convenția dacă nu respectă cerințele impuse de par. 2 al art. 10. Așadar, dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea EDO prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea acelui scop (a se vedea în acest sens hotărârea Curții EDO din 17 decembrie 2004 Cumpăna și Mazăre c. României, § 85 și urm.; hotărârea Curții EDO din 7 octombrie 2008 Barb c. României, §. 31 și urm.; hotărârea Curții EDO din 28 septembrie 2004 Sabou și Pircălab c. României, § 35 și urm.).

Cât privește prima condiție dintre cele menționate mai sus, tribunalul reține că ingerința adusă libertății de exprimare trebuie să se bazeze pe o dispoziție normativă existentă în dreptul intern, înțelegând prin acesta atât actul legislativ cu valoare normativă generală ce emană de la

puterea legiuitoră, cât și o normă cu o forță juridică inferioară legii în sens formal, dar și jurisprudența rezultată din activitatea instanțelor judecătorești, cu mențiunea că acestea trebuie să întrunească două condiții fundamentale, respectiv să fie accesibile și previzibile destinatarului (a se vedea hotărârea Curții EDO din 26 aprilie 1979 cauza Sunday Times c. Regatului Unit, § 49).

A doua condiție dintre cele menționate mai sus implică analiza existenței unuia dintre scopurile legitime instituite limitativ de par. 2 al articolului 10 din Convenție, respectiv securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a impiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În sfârșit, cea de-a treia condiție, pentru ca ingerința să nu conducă la încălcarea libertății de exprimare garantată de art. 10 din Convenție, presupune ca ingerința să fie necesară într-o societate democratică, în sensul de a corespunde „unei nevoi sociale imperioase”, iar argumentele invocate de autoritățile naționale pentru a justifica ingerința să fie „pertinente și suficiente”, măsura de limitare a libertății de exprimare trebuind să fie „proporțională cu scopurile legitime urmărite”, asigurându-se un just echilibru între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare consacrată de art. 10 și, pe de altă parte, interesul general de apărare a dreptului terțului care invocă depășirea limitelor libertății de exprimare (a se vedea hotărârea Cumpăna și Mazăre c. României, § 88 – 90).

Calitatea, funcția, notorietatea persoanei supuse criticii sunt elemente valorificate în aprecierea caracterului justificat al ingerinței, dat fiind că aceste aspecte influențează extinderea sau după caz restrângerea limitelor criticii admisibile. Tema supusă dezbaterei, interesul public pentru subiect, disocierea de aspectele din viața privată sunt elemente relevante în demersul de evaluare a caracterului necesar al unei ingerințe în libertatea de exprimare.

În jurisprudența Curții EDO se acordă presei un rol indispensabil de “*câine de pază*” într-o societate democratică, cu mențiunea că deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși îi revine sarcina de a comunica, pentru îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților sale, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general (a se vedea paragraful 93 din hotărârea Cumpăna și Mazăre citată anterior în care se face trimitere la hotărârile CEDO De Haes și Gijsels împotriva Belgiei din 24 februarie 1997, par. 37, Thoma împotriva Luxemburgului, cererea nr. 38.432/97, par. 45, și Colombani și alții împotriva Franței, cererea nr. 51.279/99, par. 55).

Curtea a stabilit o foarte importantă distincție între afirmarea unor sapte și cea a unor judecăți de valoare, urmând a se avea în vedere că „existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecărilor de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit”. Astfel, «dacă concretețea primelor se poate dovedi, următoarele nu-și pot demonstra exactitatea. Pentru judecățile de valoare, această cerință este irealizabilă și aduce atingere libertății de opinie în sine, element fundamental al dreptului asigurat de art. 10 (cauza Lingens citată anterior). Nu e mai puțin adevărat că faptul de a acuza anumite persoane implică obligația de a furniza o bază reală suficientă și că inclusiv o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită total de o bază reală (Cumpăna și Mazăre c. României, § 98-101, Petrina c. României, § 42, Ivanciuc c. României, decizie de inadmisibilitate). Așadar, Curtea analizează dacă există o bază factuală suficient de susținută la originea afirmațiilor efectuate (Cârlan împotriva României, § 55).

Adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau demnității, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (Radio France și alții c. Franței, § 37, Dalban c. României, § 49 – 50, Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegia, § 65 și urm.). Așadar, este necesară verificarea cu diligență a realității faptelor invocate (Mihaiu c. României, § 67-68).

Buna-credință a persoanei care se manifestă în spațiul public este relevantă pentru a putea distinge în plan subiectiv între intenția de a transmite informații asupra unor chestiuni ce interesează publicul și cea de calomniere, insultare, discreditare a unei persoane. Pentru reținerea bunei-credințe se au în vedere aspecte precum veridicitatea informațiilor, modul în care au fost verificate, implicarea în proces, baza factuală.

Contextul în care se manifestă libertatea de exprimare are o importanță majoră pentru identificarea limitelor permise în exercitarea acestui drept, Curtea acordând o atenție sporită acestui aspect, subliniind necesitatea luării în considerare a tuturor împrejurărilor în care au fost făcute afirmațiile (Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei, § 62). Caracterul justificat al unei ingerințe se stabilește așadar în lumina tuturor circumstanțelor, prin raportare la toate elementele existente și cu aplicarea criteriilor jurisprudențiale relevante.

Relația dintre art. 8 și art. 10 relevă necesitatea ca autoritățile interne să asigure un just echilibru între protecția libertății de exprimare, consacrată de art. 10, pe de o parte, și cea a dreptului la reputație al persoanei care, constituind un element al vieții private, este protejat de art. 8 din Convenție.

Protecția reputației altuia, element al vieții private protejat de art. 8 din Convenție (cauza Chauvy și alții c. Franței, § 70), în temeiul acestei dispoziții putând fi necesară adoptarea unor măsuri pozitive în măsură să garanteze respectarea efectivă a vieții private mergând până la relațiile interpersonale ale indivizilor implicați (Van Hannover c. Germanie, § 57, Petrina c. României, §35).

Curtea a considerat că reputația unei persoane reprezintă o parte din identitatea sa personală și fizică, inclusiv în cadrul unei critici în contextul unei dezbateri publice, art. 8 fiind pe deplin aplicabil (Pfeiferi c. Austriei, §35).

Criteriile identificate în jurisprudența Curții EDO ca fiind relevante în ceea ce privește preferința pentru dreptul la libertatea de exprimare, pe de o parte, sau dreptul la respectarea vieții private, pe de altă parte sunt: contribuția afirmațiilor la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului, comportamentul anterior al persoanei în cauză, conținutul, forma și repercusiunile publicării.

Pornind de la aceste premise, analizând prin prisma criticilor formulate în ce măsură afirmațiile imputate părăților se încadrează în limitele libertății de exprimare astfel cum își găsește aceasta consacrarea în art. 30 din Constituția României și art. 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sau, după caz, depășesc aceste limite, întrând în sfera ilicitului civil, tribunalul apreciază că asocierea numelui reclamantului cu „sistemul bazat pe spăgi practicat de firma lui Ghiță” are un puternic caracter denigrator la adresa reclamantului.

Dreptul de exprimare a unor convingeri personale nefiind absolut, ci supus limitării ori de câte ori în discuție este apărarea reputației unei alte persoane, potrivit principiilor jurisprudențiale anterior expuse, inclusiv o judecată de valoare are caracter excesiv dacă este lipsită total de o bază reală.

Chiar dacă jurnalistul nu este obligat să dezvăluie sursa informațiilor obținute confidențial, potrivit Codului deontologic al ziaristului, acesta nu poate furniza anumite informații la adresa unei persoane prin raportare la anumite date existente în spațiul media, fără a verifica veridicitatea acestor informații.

Părățul Davidescu Lucian nu și-a respectat aceasta obligație, cât timp corectitudinea informațiilor din cuprinsul articolelor de presă ce fac obiectul prezentei cauze nu a fost verificată de acesta, ci a obținut o confirmare indirectă din partea reclamantului, dedusă din refuzul acestuia de a nega conținutul corespondentei (potrivit răspunsului paratului Davidescu Lucian la întrebarea nr.1 din interrogatoriul administrativ). Potrivit răspunsului paratului Davidescu Lucian la aceeași întrebare din interrogatoriul administrativ, respectiv confirmarea publică obținută de la numitul Nelu Neacșu, tribunalul nu va da relevanță acestui răspuns, cât timp este contrazis

atât de declarația autentificată sub nr. 387/628 - C din 27.01.2014 dată în fața Ambasadei României în Regatul Belgiei (fila 29) , prin care numitul Nelu Neacșu a declarat ca nu a făcut niciodată în mod public sau privat, vreo afirmație privind o tentativă de mituire a unui reprezentant al Comisiei Europene de către reclamant, cat și din depoziția numitului Neacșu Nelu audiat ca martor de tribunal.

Faptele ilicite anterior menționate au produs reclamantului un prejudiciu de natură nepatrimonială, constând într-un sentiment de umilință și de suferință, resimțit în mod direct de către reclamant și în mod indirect prin prisma suferinței create unor membri ai familiei. Astfel, din depozițiile martorilor audiați rezultă că urmare a articolelor în discuție , reclamantul a fost marginalizat de colegi la cursurile IBM, orice companie evitând să aibă colaboratori cu apartenență politică, să își afilieze numele cu astfel de colaboratori cu un trecut asupra căruia planează suspiciuni de natura celor menționate în articolele de presă în discuție.

Deși reclamantul a cunoscut la scurt timp conținutul articolelor defăimătoare, aceste articole există și în prezent în mediul online, iar efectele în timp ale acestor articole se produc în mod continuu, reclamantul resimțind puternic efectele acestor articole la cursul IBM pe care l-a urmat în perioada septembrie 2017-iulie 2018 , potrivit depoziției martorului Dragu Iulian .

În consecință, tribunalul se va raporta la această perioadă în aprecierea momentului de la care curge termenul de prescripție de 3 ani, pentru daunele morale aferente prejudiciului cauzat prin atingerea onoarei, reputației prin articolele defăimătoare menționate.

Cum prezenta acțiune a fost formulata la data de 06.06.2018 (fila 7), tribunalul apreciază că nu s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani pentru pretențiile aferente capătului 2 de cerere, referitor la daunele morale pretinse, motiv pentru care va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune și pentru acest capăt de cerere.

Tribunalul apreciază că, chiar dacă reclamantul nu a întâmpinat dificultăți în găsirea unui loc de muncă, pregătirea profesională i-a permis să desfășoare activități corespunzătoare standardelor sale de pregătire dar, existența în mediul online a articolelor menționate pun semne de întrebare cu privire la integritatea sa, fapt de natură să-i cauzeze un prejudiciu.

Cuantificarea prejudiciului este o problemă distinctă și, dată fiind natura acestui prejudiciu, de ordin moral, rămâne la aprecierea instanței, în funcție de circumstanțele cauzei, să stabilească întinderea despăgubirilor.

În această privință, tribunalul reține că nivelul despăgubirilor trebuie astfel stabilit încât acesta să fie proporțional cu scopul urmărit, reprezentat de necesitatea protejării dreptului reclamantului la onoare și reputație, având în vedere că aceste publicații online dispun de notorietate și prin simpla introducere a numelui reclamantului pe orice motor de căutare online.

Raportat la toate circumstanțele în care au apărut în mediul online articolele în discuție, tribunalul apreciază că suma de 10.000 de Euro reprezintă o reparație suficientă pentru prejudiciul adus reclamantului prin fapta ilicită a părăților..

Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 253 alin.4 C.civ., tribunalul va obliga părății, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 10.000 Euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale pentru articolele publicate .

Totodată, în scopul reparării prejudiciului moral adus reclamantului, în considerarea dispozițiilor art. 253 alin.2 C. civ., părății vor fi obligați la retragerea următoarelor articole publicate pe situl www.riscograma.ro : cel din data de 25.01.2014, intitulat „ Dezvăluirile lui Guccifer : Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță « a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi » ” ; cel din data de 28.01.2014, intitulat „Apărăți-l pe Nelu Neacșu”.precum și la retragerea următoarelor articole publicate pe situl www.romanaicurat.ro :cel din data de 27.01.2014, intitulat „Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ”; cel din data de 25.06.2015, intitulat „Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitalc ? (II) ”.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul va admite în parte cererea reclamantului , iar în baza art.455 C.proc.civ. părății vor fi obligați, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 8.270,68 lei reprezentând cheltuieli de judecată, constând în: taxă judiciară de timbru (în quantum de 100 lei, fila 19), onorariu de avocat (în quantum de 4.986,31 lei, filele 204,206, 209) , cheltuielile de transport și cazare pentru martorul Neacșu Nelu (426,76 Euro, pentru termenul din data de 04.1.2018 și 392,88 Euro pentru termenul din 16.01.2019, în total 819,64 EURO, echivalent în lei a sumei de 3.184,37 lei, pentru cursul Euro/ leu de 4,74 lei, filele 192-202 și 210-222).

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Admite în parte cererea formulată de reclamantul COTOROȘ MIRCEA NICOLAE, cu domiciliul ales la SCA MITROI, DAMIAN, SERBU, SERBAN cu sediul în [REDACTAT] în contradictoriu cu părății DAVIDESCU LUCIAN-VIOREL, cu domiciliul în [REDACTAT] și SOCIETATEA ACADEMICĂ DIN ROMÂNIA - PROIECTUL ALIANȚA PENTRU O ROMÂNIE CURATĂ, cu sediul ales Cab. Av. Claudia Postelnicescu având sediul în [REDACTAT]

Obligă părății la retragerea următoarelor articole publicate pe situl www.riscograma.ro :

- cel din data de 25.01.2014, intitulat „Dezvăluirile lui Guccifer : Șeful SRI știa de patru ani că firma lui Ghiță « a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi » ”;
- cel din data de 28.01.2014, intitulat „Apărăți-l pe Nelu Neacșu”.

Obligă părății la retragerea următoarelor articole publicate pe situl www.romanaicurat.ro :

- cel din data de 27.01.2014, intitulat „Ar trebui investigate contractele firmelor lui Sebastian Ghiță? ”;
- cel din data de 25.06.2015, intitulat „Asocieri mai mult și mai puțin secrete. Cine a protejat firmele lui Ghiță și Vlădescu în afacerile lor cu softurile pentru spitale ? (II) ”.

Obliga părății, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 10.000 Euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale.

Obliga părății, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 8.270,68 lei reprezentând cheltuieli de judecată, constând în: taxă judiciară de timbru, onorariu de avocat, cheltuielile de transport și cazare pentru martorul Neacșu Nelu.

Cu apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se depune la Tribunalul București ,secția a IV-a civilă.

Pronunțată azi, 13.02.2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Liliana Ion – Chiriță

GREFIER
Camelia Pârvan